

AVE MARIA

APRIL, 1939

AVE MARIA
published monthly by
The Slovene
Franciscan Fathers,
LEMONT, ILLINOIS

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

Management —
Upravništvo
AVE MARIA
P. O. Box 608,
Lemont, Ill.
Telephone: Lemont 494

Editor — Urednik
REV. BERNARD
AMBROZICH, OFM.
1852 W. 22nd Pl.
Chicago, Ill.

Printed by
SERVICE PRINTERS
Lemont, Ill.

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Le-
mont, Illinois, under the
act of March 3, 1879. Ac-
ceptance of mailing at
special rate of postage
provided for in Section
1103, Act of October 3,
1917, authorized on Au-
gust 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš

se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNIK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GO LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
ŠTVA. ZATÓ JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RADI
ŠTUDIRALI, PA NIMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMEŠ.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM STUDENTOM.

AVE MARIA

Aprilska šte. 1939—

—Letnik XXXI.

MOLITVENI NAMENI V APRILU

Fr. Martin

SPLOŠNI namen je za katoliške starše, da bi se bolj zanimali za versko vzgojo otrok. To velja posebno za ameriške starše, kajti v Ameriki je včasih kaj težko poslati otroke v katoliške šole zastran razmer. Nekateri katoliški otroci morajo torej obiskovati take šole, ki niso le brezbrizne glede verskih stvari, ampak so celo sovražnice vere, četudi le na skrivaj. Od takih otrok pa ne moremo pričakovati, da bodo posebno zvesti v svojih verskih dolžnostih. Zatorej je neobhodno potrebno, da dobe trdno versko vzgojo predvsem doma pri starših. Toda to velja tudi za take otroke, ki jih starši pošiljajo v katoliške šole, kajti v Ameriki je veliko brezvercev, s katerimi morajo katoličani v javnem življenju občevati.

Prva šola za otroke je doma pri starših. Če sar se majhen otročiček doma navadi, bo ohranil v poznejšem življenju. Tako nam pove Modri v sv. pismu. Skozi celo življenje se bo ravnal po vzgoji, ki jo je prejel od svojih staršev kot majhno otroče. Domača vzgoja je res bolj važna ko vzgoja v šoli pri dobrih sestrah in duhovnikih. Če manjka domača vzgoja, bodo vsi naporji sester in duhovnikov brez lepega stalnega uspeha. Tega so prepričani tisti, ki so že imeli veliko skušenj v vzgoji otrok. Starši vsejejo seme dobrega krščanskega življenja v srca otrok, duhovniki in sestre po šolah pa le zalivajo. Ti zadnji so le pomoč staršem v vzgoji otrok.

Trdna krščanska vzgoja je posebno potrebna dandanes, ko svet postaja čedalje bolj poganski. Poganske in brezverske navade zelo vplivajo na vse, zlasti na tiste, ki nimajo trdne pod-

lage v veri. Starši imajo torej sveto dolžnost, zavarovati svoje otroke pred škodljivim vplivom današnjega sveta. Drugače bodo pozneje mlačni, nestanovitni v veri in Bogu nezvesti. Kaj če bi tudi v Ameriki izbruhnulo preganjanje, kakor v nekaterih krajih? To ni nikakor nemogoče; naj le slabi možje prevzamejo vlado . . . V Španiji so komunisti s silo zavzeli vrhovno vodstvo, četudi so bili popolnoma premagani v volitvah. Trdna krščanska vzgoja je poročstvo zvestobe Bogu in Cerkvi tudi v najhujšem preganjanju.

Misijonski namen je pa za Indijo, namreč da bi tamkajšnji nacionalizem ne škodoval krščanstvu. Nacionalizem v tem slučaju ni patriotizem, ali pravo domoljubje, ampak je pretirano domoljubje in z druge strani seveda sovražstvo do drugih narodov. Med drugimi rečmi uči nacionalizem, da je državna vlada vsemočna, namreč da ima neomejeno oblast nad ljudstvom.

Misijonsko delovanje v Indiji jako lepo napreduje. Katoličanov je več ko 3 milijone in pol izmed 350 milijonov ljudi. Torej je zelo obširno misijonsko polje, kjer je treba več delavcev. Da bi jih le Bog dal! Katoličanov je res primeroma malo, a kljub temu se krepko bore za svoje pravice in tudi za nraavnost v javnem in zasebnem življenju. Več odličnih katoličanov zavzema važna mesta v vladanju dežele. Ves katoliški svet se veseli, ker se indijski jakobiti pogosto vračajo nazaj v naročje Cerkve, posebno potem ko se je eden njih največjih poglavarjev spreobrnil.

IMAMO NOVEGA PAPEŽA!

P. Benigen OFM.

UŽALOSTIL se je ves svet ob smrti velikega papeža Pija XI. Četudi je ta papež dosegel visoko starost blizu 82 let, je vendar nepričakovano hitro odšel po svoje plačilo zjutraj ob pol šestih dne 10. februarja 1939.

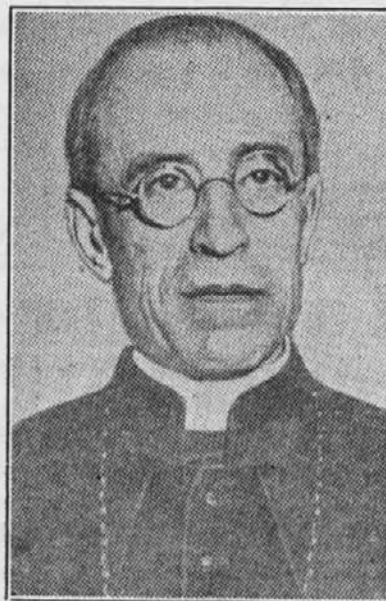
Žalostna novica o njegovi smrti se je bliskovito razširila potom radia iz Vatikana po vsem svetu. Ves svet je jeknil v žalosti, ker ljubili so ga ne samo katoličani, njegovi duhovni otroci, kot svojega predobrega skupnega očeta, temveč spoštovali so ga in visoko cenili tudi oni, ki so zunaj Cerkve.

Časopisje vseh dežel in narodov je veliko in častno pisalo o njegovih osebnih vrlinah in delih. Spomin na papeža Pija XI. bo ostal neizbrisen in blagoslovljen.

Razveselil se je nepopisno ves svet, ko je bil kardinal Evgen Pacelli dne 2. marca izvoljen za papeža. Bog vodi in varuje svojo Cerkev. Dal nam je vrednega naslednika Piju XI. Dolg se je zdel čas, ki je bil določen za volitev novega papeža. Željno in hrepeneče je pričakoval svet izvolitve novega vrhovnega poglavarja vesoljni Cerkvi. Po pravici. Saj ravno v sedanjih časih navdaja višek nevarnosti za mir s strahom ves svet. Ni čudno, da se ljudje v tem strahu obračajo k Cerkvi. Od nje pričakujejo pomoči. Vsikdar je bila Cerkev tisto zatočišče, kamor so se zatekali njeni otroci, vsikdar jih je vodila v raznih stiskah in nevarnostih. Od Cerkve Kristusove pričakujemo tudi zdaj rešenja.

Pokojni papež Pij XI. je užival zaupanje sveta kot najvišji voditelj in neustrašen branitelj Cerkve in človeških pravic. To je najbolje vedel sveti zbor kardinalov. Zato je tudi izbral moža najsposobnejšega, ki bo nadaljeval delo bivšega papeža. Izbral in izvolil je soglasno državnega tajnika Evgenija Pacellija za naslednika Piju XI.

Pred smrtjo je še rekel Pij XI.: "Veliko je še treba storiti." In kar je izročil umirajoči Pij XI. svojemu tajniku, to bo zdaj storil kot njegov naslednik na stolu sv. Petra — kot papež Pij XII.

Pomenljivo je, da je trajala volitev novega papeža samo en dan — 2. marca. Pomenljivo je, da je bilo vseh 62 kardinalov navzočih v konklavu ali v zbornici za volitev papeža. Pomenljivo, da so prvokrat volili ameriški kardinali papeža. Pomenljivo, da je bil kardinal Evgen Pacelli že pri tretjem glasovanju izvoljen za papeža in dobil 61 glasov.

In prvokrat se je zgodilo, da je novoizvoljeni papež Pij XII. zvečer 2. marca, na svoj 63. rojstni dan, podelil blagoslov Urbi et Orbi, to je mestu Rimu in svetu, z balkona bazilike sv. Petra in obenem tudi na radio, da je slišal ves svet njegov mogočni glas, ko je zapel: Sit nomen Domini benedictum! Benedicat vos ominipotens Deus, Pater et Filius et Spiritus Sanctus. V slovenskem jeziku: Bodi češčeno ime Gospodovo! Blagoslovi vas vsemogočni Bog, Oče in Sin in Sveti Duh!

Ko smo to poslušali na radio, nas je silno ganilo in pretreslo, da smo tu v Lemontu poslušali svetega Očeta istočasno kot v Rimu in po celem svetu ter kleče prejeli prvi blagoslov novega papeža Pija XII.

Kakor je bilo povedano na radio, se je zbrala velikanska množica ljudi pred cerkvijo sv. Petra v Rimu, več kot dvestotisoč, k temu blagoslovu. Slišali smo navdušene klice in pozdrave svetemu Očetu te velikanske množice.

Takoj drugi dan po izvolitvi je sveti Oče pokazal, da bo sledil stopinje svojega prednika Pija XI. Nagovoril je ves svet v Sikstinski kapeli vpricho vseh kardinalov v latinskem jeziku. Dejal je:

“Naše srce je prepolno ginjenosti in čutimo se potrte pri veliki odgovornosti, h kateri je nas poklicala božja Previdnost v svojih nerazumljivih načrtih. Zato smatramo za potrebno, da takoj povemo svoje želje s par besedami.

Najprej velja posebno čuteč naš očetovski objem preljubljenim kardinalom svetega zbora, katerih pobožnost, čednost in izredne duševne darove že dolgo poznamo po medsebojnem občevanju.

S posebno dobrohotnostjo pozdravljamo potem naše častite brate škofo. Obenem blagoslavljamo duhovnike in redovnice, ki širijo Kraljestvo Kristusovo v misijonskih deželah ali delajo s škofi in pod njihovim vodstvom pri Katoliški Akciji. In slednjič vse naše sinove po širnem svetu, osobito one, ki so v revščini in nadlogah. Naj pridejo posebne milosti iz nebes v obilici na vse in na vsakega posebej.

V tem slovesnem trenutku mislimo tudi na vse one, ki so zunaj Cerkve, na one, ki bi jih veselilo vedeti, da pošilja papež k najvišjemu in predobremu Bogu molitve in želje za vse in v njih dobro.

Tem našim očetovskim besedam želimo dodati še svoje upanje na mir in poziv k miru.

Mislimo namreč oni mir, ki ga je naš prednik blagega spomina priporočal ljudem tako nujno in molil zanj tako goreče, za katerega je sam daroval Bogu svoje življenje, oni mir, vzvišeni nebeški dar, katerega žele vse poštene duše in ki je sad ljubezni in pravice.

Vse vabimo k miru vesti, ki je v prijateljstvu z Bogom; k miru v družinah, da bodo enega duha in enega srca v sveti ljubezni Kristusovi. Slednjič vabimo k miru narode po medsebojni bratovski pomoči, prijateljskem sodelovanju in srčnem razumevanju za višje koristi velike človeške družine. Naj postane vredna, da jo čuva in varuje božja Previdnost.

V teh nemirnih in hudih časih, ko žugajo ovirati tolike težkoče oni mir, ki je najbolj globoka naša srčna želja, pošiljamo k Bogu posebne prošnje za one, ki jim je izročena najvišja čast na zemlji, pa tudi težko breme, da vodijo narode k blagostanju in napredku.

Naj Kristus Gospod, od čigar polnosti smo vsi prejeli, milostno spolni te naše želje v tolažbo vsemu svetu. Naj blagoslov, ki ga podelimo v njegovem imenu, k temu pomore!”

NAJVESELEJŠO ALELUJO

naj nakloni vstali Zveličar vsem našim zastopnikom, naročnikom, prijateljem in podpornikom. Posebno vsem pospeševateljem naših priprav za zidanje novega samostana.

Oo. frančiškani.

"JEZUS TOLAŽI JERUZALEMSKE ŽENE"

P. Hugo

TAKO je pisano pod osmo postajo križevega pota. Prizor te postaje je svetopisemski. Pri evangelistu Luki beremo: "Šla je pa za njim velika množica ljudi in žen, katere so jokale in ga milovale. Jezus se je pa proti njim obrnil in jim rekel: "Hčere jeruzalemske! Nikar ne jokajte nad menoj, ampak jokajte nad seboj in nad svojimi otroci. Zakaj glejte, dnevi bodo prišli, ob katerih poreko: Srečne nero-dovitne in telesa, ki niso rodila, in prsi, ki niso dojile." (23, 27—29.)

Ta napoved je dopolnilo one, ki jo je bil Jezus malo prej izrekel, ko je iz Betfage na osliču zadnjič zmagoslavno jezdil v Jeruzalem. "In ko se je približal", beremo pri istem evangelistu, "in je mesto zagledal, se je zjokal nad njim rekoč: Da bi bilo spoznalo in zlasti ta svoj dan, kar je v tvoj mir. Zdaj pa je skrito pred tvojimi očmi. Ker prišli bodo dnevi nad te in tvoji sovražniki te bodo obdali z nasipom in te bodo oblegli in stiskali od vseh strani in bodo v tla pomandrili tebe in tvoje otroke v tebi in ne bodo pustili v tebi kamna na kamnu, ker nisi spoznalo časa svojega obiskanja." (19, 41—44.)

Jasno je, da je Gospodu to napoved narokovala žalostna usoda zaslepljenega izvoljenega ljudstva, ki jo je že gledal pred seboj. Namreč strahoto judovske vojske z razdejanjem sv. mesta in templja in zasuš-njenjem naroda, kar se je l. 70 p. K. zgodilo oziroma završilo. Kot nam sporoča judovski zgodovinar Jožef Flavij, so bile to v resnici strahote vredne samih Jezusovih solza. In ko bi jih bile sočutne žene, ki so ga spremljale na Kalvarijo, tako žive gledale pred seboj kot jih je on, bi jih ne bilo treba šele

pozivljati: "Jokajte se nad seboj in nad svojimi otroci!"

Iz vsega tega se vidi, da to v resnici ni bila nikaka tolažba zanje in da napis osme postaje križevega pota ni posrečen. Opravičuje ga edino to, da Gospodov glas gotovo ni bil očitajoče grozeč, ampak ljubeče milujoč, ker jim je ob pogledu nanj resnično sočutje iztiskalo solze. Bolje bi se morda glasil: Jezus miluje ali pomiluje jeruzalemske žene. A bodi že napis tak ali tak, Jezusove besede: "Hčere jeruzalemske, nikar ne jokajte nad menoj, ampak jokajte nad seboj in svojimi otroci," vsebujejo globok in sila važen nauk za življenje.

On je hotel s tem reči: Hčere jeruzalemske! Kar jaz trpim, trpim po nedolžnem. Kljub temu trpim vdan v voljo svojega nebeškega Očeta, ki je tako hotel. Ker je on hotel, hočem tudi jaz. Po nedolžnem trpeti ni grenkost, je sladkost. Voljno in vdano sprejeti križ in ga nositi, četudi kdo radi njegove prevelike teže pada pod njim, ni poraz, ampak je zmaga. Tak zasluži blagrovanje, ne pomilovanje. Za to ne jokajte nad menoj: Trpeti za kazen in kljub temu trpeti z gnevom in obupom v srcu, kot vidim trpeti vaše otroke, to je vredno pomilovanja in jokanja. Nad njimi jokajte in nad seboj radi njih.

Ta nauk pa velja tudi nam. Ako smo po nedolžnem pognani na križevo pot, ne jokajmo sami in ne dajmo se objokovati od drugih. Kajti o takih je pisano: "Blagor radi pravice preganjanim, ker njih je nebeško kraljestvo." (Mat. 5, 10.) Samo na to v takih slučajih glejmo, da bomo nad križem in ne pod križem. Hočem reči, da bomo tudi v tem slučaju voljno in vdano trpeli, v svesti si, da je šel on, ki je nedolžnost sama, s težjim križem pred nami, z duhom vedno nad njim, nikdar pod njim.

Če pa moramo reči, da po pravici trpimo, potem imamo tem manj vzroka tarnati in godrnjati in spraševati: Zakaj? Ponižno

priznajmo svojo krivdo in vdano molimo: "Tukaj žgi, tukaj reži, samo da boš v večnosti prizanesel!" Tudi kdor tako trpi, ne zasluži milovanja, ampak blagrovanje, ker je spoznal dan Gospodovega obiskanja.

Za razmere, v katerih danes živimo, je ta nauk posebno važen. Razni samosilniki, ki imajo v rokah ves aparat fizičnih sil, so danes pognali Cerkev in njene zveste na kalvarijska pota. Gotovo ne brez božjega pripuščenja. Kakšne namene ima Bog s tem, ne vemo. Tudi ne smemo biti preveč radovedni. Menim pa, da bi ne bilo prav, če bi samo njim, ki nas tepejo, vest izpraševali in zagotavljali svojo nedolžnost. Tudi sebi jo malo izprašajmo, če morda le nismo kaj zagrešili in izzvali jezo božjo. Pa naj že po pravici ali po krivici trpimo, nosimo križ tako, kot ga je Kristus nosil voljno in vdano tudi takrat, ko je padal pod njim. Potem bomo že zdaj še po križevi poti omahujoči blagrovanja vredni. Naši protivniki, ki rajajo ob naši križevi poti, pa pomilovanja. Tisto itak vemo, da kakor je Jezusovemu velikemu petku sledila velika noč, tako bo tudi njegovi Cerkvi. Ta zavest nam je v resnici v tolažbo!

OPRAVIČILO.

Mesec majnik se nam z vso naglico približuje. Vsako leto nam je bil zelo dobrodošel, nič manj letos.

Vsako leto smo v začetku aprila razpošiljali pisma za šmarnične darove in lučke pri Mariji Pomagaj. Vsako leto smo tudi dobili veliko odgovorov in darov.

Nak, nismo vsako leto pošiljali. Tista leta med hudo depresijo nismo. Pa so nas nekateri kar kregali, oziroma so brez posebnih prošenj poslali.

Letos tudi ne boste prejeli posebnih pisem od nas za šmarnične darove. Zato ne, ker je na dnevnem redu zbirka za novi samostan. Ako bi pa kdo sam od sebe hotel poslati, pa že naprej: Bog povrni!

KI JE ZA NAS BIČAN BIL...

Šolska sestra

V NEKI čikaški trgovini z devacionacijami sem lani videla kip, ki predstavlja razbičanega Jezusa. Pogled nanj je nekaj tako silno pretresljivega, da bi človek moral imeti kamenito srce, če bi ostal ravnodušen. V teku svojega življenja sem slišala že veliko krasnih pridig o velikem trpljenju bičanja našega Gospoda, a moram priznati, da me ni nobena tako globoko ganila kot ta nema a vendar tako glasna govornica, ki jo je umetnik zapisal v kamen. Iz globoko zevajočih ran, s katerimi je pokrito vse telo, razbereš strašno krivdo greha. Hrbet je še posebno razmesarjen — vidijo se rebra. Na vsem telesu ni najmanjšega dela, ki bi ne kazal sledov strašnih bolečin. In ti kosi mesa, ki jih je mučilno orodje strgalo s telesa božjega Mučenika in mu jih vrglo k razbičanim, razpokanim nogam. Po vrhu pa še ta krotak, potrpežljiv pogled Gospodov! Kako prosi sočutja... Kako vprašuje, če bo pač velika bolečina, neznosno trpljenje, našlo odmev v duši. Vsem so solze zalile oči... Nismo se jih sramovale, saj je uslužbenec dejal, da trde moške narave tudi ne morejo skriti ginjenja. Temu ali onemu zdrkne biser po licu...

Če se že vklesana bolečina kaže tako velika, tako kruta, kakšno je še le moralo biti resnično Gospodovo trpljenje? Tolikokrat izgovarjamo besede: "Ki je za nas bičan bil", pa se nič ne zgane v našem srcu. Ko bi malo več razmišljali o tem, kar naša usta izgovorjajo, bi se morda malo zjasnilo v naših dušah in bi videli ta del Jezusovega trpljenja v vse drugačni luči. Morda bi spoznali, da bolečina bičanja prav nič ne zaošča za bolečino križanja. Saj pravi zgodovina, da so hudodelci, ki so morali pretrpeti to kazen, navadno takoj umrli ali vsaj kmalu. Bič jim je presekali žile in izkrva-

veli so. Da Jezus med bičanjem ni umrl v mlaki lastne krvi, je pač bila volja božja, ki je hotela, da odreši svet na križu.

Pridružimo se v duhu tistim, ki so bili priča Jezusove strašne muke. V bližino stebra bičanja nas ne tira škodoželjnost kot gospode farizeje in bogate, učene člane sanhedrima. Niso vsi pasli svojega maščevanja pri bičanju, toda nekaj prav krutih narav pa je le moralo s svojo navzočnostjo povečati že itak grozno trpljenje Jezusovo. Moj Bog, kaka zverina vendar postane človek, če se da voditi napuhu, nevoščljivosti, maščevalnosti . . . Prav blizu apostola Janeza se stisnimo v kot in blizu Marije . . . Povejmo jima, da nas je prignala ljubezen in nič drugega kot samo ljubezen . . .

Pa saj ne moremo gledati strašnega prizora. S kako močjo padajo biči plačanih biričev. Prav nič se jim ne smili Jezus, saj mučiti človeško telo je njihov poklic. Saj ne vedo, da je Jezus nedolžen. Vsakokrat, ko pade bič po ramah, hrbtu, nogi, roki, glavi, se Jezusovo telo strese. Zapremo oči, ker se nam zdi, da nam mora raznesti srce, če bi morali še dalje gledati. Pa saj to nič ne pomaga. Slišim žvižganje biča in milo, potrpežljivo ječanje nedolžne žrtve . . . Moj Bog, ali ne bo nikoli konca teh muk?

Skrivaj se ozremo k Mariji. Kako je vendar blede! Kako strašno trpi! Vsak udarec je zanjo nov meč, ki ji prebode srce. Ko bi pač mogla prestreči vse udarce! Kako je vendar to, da ne omedli? Mati bolečin mora brez tega ženskega olajšanja skozi morje trpljenja. Pa zakaj ni vendar ostala doma? Saj vendar vidi, da ne more Jezusu nič pomagati. Vendar hoče biti blizu svojega Otroka. In zakaj ji vendar ne počí srce? Zato, ker jo podpira milost. Zato, ker ji daje moč presveti Zakrament, ki ga je zvečer prejela. Povejmo Mariji, Materi sedmerih mečev, da čutimo ž njo, da tudi nas boli trpljenje njenega Sina . . .

Biriči so svoj posel temeljito izvršili. Še par udarcev — dovolj . . . Krvniki sami vidijo, da ne smejo nadaljevati, če nočejo, da jim žrtev izdihne pri stebru. In tega Pilat noče. Kako je vendar Jezus zdelan, kako strašno razmesarjen! Ko ga odvežejo od stebra, ne more stati — v mlako lastne krvi se zgrudi. S kruto silo ga spravijo pokonci. Nekdo mu vrže obleko k nogam. Z velikim trpljenjem si jo Jezus nadene. Odvedejo ga k sedežu. Nekaj časa pustijo Jezusa v miru. Krvniki se morajo odpočiti. Mi pa porabimo ta odmor v lajšanju Jezusovih bolečin. Vrzimo se Mu k nogam. Noben birič nas ne more prepoditi.

Jezus, božji Mučenik! Kako so Te vendar zdelali! Oči so zalite s krvjo, a to ne ovira Tvojega pogleda v naša srca . . . Kar bereš v njih, bo gotovo balzam Tvojim zevajočim ranam. Saj vidiš našo žalost. Kesamo se svojih grhov, ki so bili krivi Tvojega trpljenja. Sedaj spoznamo, da ni vseeno, kako živimo. Če greh zahteva tako strašno zadoščenje kot je Tvoje bičanje, potem se mu še danes odpovemo, malemu in smrtnemu. Če bi po tem, kar smo danes v duhu gledali, mogli tudi le enkrat še dvigniti bič greha, da bi zopet padel nate, o Jezus, potem pač ni v naših prsah srca . . .

Varovati se greha, še ni dovolj. Vem, da bi Te taki dokazi negativne ljubezni zelo veselili, a Ti hrepeniš po pozitivni ljubezni. Po ljubezni, ki pozabi nase. Vem, da Te žejajo po dušah. Glej, teh bi Ti radi pridobili brez števila. Saj jih je toliko, ki so tako strašno daleč od Tebe. In koliko je takih, ki imajo samo bič zate, čeprav so Ti morda telesno zelo blizu. Za vse te Bogu tuje duše Ti darujemo po Marijinih rokah slednjo kapljo krvi, ki ji je odprl pot bič. In na naše duše tudi naj teče Tvoja kri! Naj jih umije vsega, kar žali Tvoj pogled, da bodo živele v Tvojo radost in v našo svetost!

Come to

Church

EASTER

PRED SV. OBHAJILOM

P. Evstahij OFM.

Telo presveto, rajska Mana,
krepčilo je za časno pot,
nam, vernikom, duhovna hrana:
deli nam Sebe v dar Gospod! —

Zaupno k Njemu pohitimo:

“O Jezus, pridi v dušo zdaj!

Daj blagor nam, ki ga želimo,
za boj življenja moč nam daj,
da Tvoji bomo vekomaj!”

PO SV. OBHAJILU

P. Evstahij OFM.

Oh! — Tebe mogli smo prejeti,
Zveličar, blagi rajski Dar!
Zdaj srca dvigni in posveti,
da vsak od nas bo nova stvar!

Zahvaljen za dobroto milo:
ljubeče v duši bivaš zdaj!
— O, daj, da sveto obhajilo
bo naša moč na poti v raj!

Naj vedno vnema nas in vodi
ljubezni Tvoje sladki žar!
V poskušnji vsaki z nami bodi,
Gospod, naš Kralj, svetov Vladar!

**SPOVEJ SE SVOJIH GREHOV VSAJ ENKRAT NA LETO IN PREJMI
O VELIKONOČNEM ČASU SVETO REŠNJE TELO!**

"NAŠA ŽUPNIJA"

Urednik

Tako se imenuje krasna nova knjiga, ki mi je ravno danes prišla v roke. Takoj tukaj naj zapišem, kaj sem si mislil, ko sem jo površno pregledal. Mislil sem si: Kaj naj naredim, da bi ta knjiga prišla v vse naše hiše, vsaj v tiste, ki imajo naročen naš list, našo Ave Marijo? Sklenil sem, da knjigo takoj v naslednji številki prav toplo priporočim.

Kako naj jo priporočim?

Ali naj samo zapišem, da je knjiga zelo lepa? Premalo bo. Povedati moram tudi, da v zelo lepih besedah pripoveduje knjiga, kaj mora vsakemu katoličanu pomeniti njegova župnija. Knjiga pripoveduje, kako se nadnaravno življenje izliva v duše katoličanov ravno potom domače župnije. Vodi nas skozi cerkveno leto od pričetka adventa do konca binkoštno dobe in nas uči, kako naj vse leto živimo s Cerkvijo na ta način, da skušamo razumeti, kaj se v vsakem letnem času godi v naši domači župnijski cerkvi.

To je zelo lepa in potrebna stvar. Vse preveč površni smo in se nam zdi dovolj, če gremo k maši v nedeljo, če smo le telesno v cerkvi med mašo, drugače se pa ne menimo za skrivnosti, ki se ondi vrše prav pred našimi očmi. Ta knjiga bo marsikomu odprla oči, da bo videl in spoznal, kar gre sedaj kar tako brez prave koristi mimo njega.

Da vsaj nekoliko pokažemo našim naročnikom, kaj bodo našli v tisti knjigi, če si jo naročijo, smo iz nje ponatisnili "Velikonočno pismo", ki ga lahko berete v tej številki. Vsi ga dobro preberite in se po njegovih navodilih ravnajte veliki teden in na veliko noč. Ne pozabite pa na to, da vam je treba za veliko noč tudi — piruhov . . .

Najlepše piruhe boste imeli, če si takoj naročite knjigo "Naša župnija", ki se naro-

ča na naslov: AMERIKANSKI SLOVENEK, 1849 W. Cermak Rd., Chicago, Ill. Stane \$1.10 s poštino vred.

Kdor si bo oskrbel piruhov s pomočjo te knjige, jih bo imel prav do velike noči 1940 in še potem leto za letom. Hitite z naročbo!

V CVETU ŽIVLJENJA

Velikonočno pismo

PRVI pomladni cvet! Lep je in veseli smo ga! Slučajno smo ga morda odkrili, ko smo v mladem jutru stopili na vrt ali zašli na prisojen breg, kjer se je češnja razcvetela kar čez noč. Človeku se kar oko razjasni in srce ogreje! Škoda, da mi veliki in od skrbi ubiti ljudje navadno ne okusimo tega veselja tako kot otrok, ki še ne ve, da živi. Le pogledjte ga, kako v naročju svoje matere neugnano steza svoje ročice k prvemu cvetu, ko ga zagleda. Za njegovo čisto oko je v njem še več lepote kot za naše, ki se je že tolikokrat skalilo. Motno človeško oko prezre veliko božjih lepote na svetu. Celu najčistejšemu očesu pa ostanejo na zemlji skrite največje božje lepote, ki jih sami nosimo v svojih dušah.

Tudi duša je cvet, če je v posvečujoči milosti prerajena. Angeli in svetniki se radujejo ob tem skrivnostnem cvetu in Bog sam ga je vesel. Človek pa je po naravi preslab, da bi že na zemlji videl in občutil njegovo lepoto; zato je tudi ne ceni tako, kakor zasluži, marveč jo celo zločinsko potepa s smrtnim grehom.

Za veliko noč — pomlad v cerkvenem letu — se morajo razcvetiti tudi naše duše. Postni čas je bil zanje kakor zgodnja pomlad. S premagovanjem smo se borili za pomlajenje svojega nadnaravnega življenja, Cerkev, naša vedno rodovitna mati, pa nam je v občestvu naše župnije dovajala

novih življenjskih moči, ko smo bolj pogosto hodili k daritvi in zakramentom. Počasi in s težavo smo napredovali, a zdaj za Gospodovo vstajenje moramo svoje duše odpreti božji milosti za popolni razcvet. Kakor je sto in tisoč cvetov okrasilo naše vrtove in travnike, tako mora vseh štiri ali pet tisoč duš naše župnije okrasiti veliki vinograd Gospodov — sveto Cerkev. Vsaka roža in vsako drevo po svoje cvete; tudi vsaka duša je po svoje lepa, a najlepša je takrat, kadar je z drugimi povezana v raznobarven šopek ali venec. Tako bo tudi Bog vsake duše vesel, a najbolj pa takrat, kadar se bomo vsi skupaj združevali v župnijski cerkvi pri skupnih pobožnostih. Doživetja v cerkvi se bodo kakor prijeten vonj razširjala na vse naše življenje v svetu.

Na veliki četrtek se bomo okopali v soncu božje ljubezni, ko se bomo združili pri skupnem župnijskem obhajilu. Kakor apostolom noge, nam je Jezus v velikonočni spovedi umil duše; zdaj imamo pravico, da kot ena družina jemo Jagnje božje. Mašuje ta dan samo župnik, vsi drugi duhovniki pa gredo samo k obhajilu, da se tako tudi na zunaj pokaže, da je to spomin zadnje večerje, ko je samo veliki duhovnik Kristus kot družinski oče delil velikonočno jagnje. Po škofijskih cerkvah in nekaterih redovnih hišah umije ta dan škof ali redovni predstojnik starčkom ali sobratom noge. Kaj podobnega na župnijah ni zapovedano, a morda bo tudi kdaj prišlo v navado, da bo župnik dvanajsterim starčkom svoje župnije umil noge in jim tako skazal ljubezen do konca. Lepo bi to bilo! Pa če tega tudi nikoli ne bo, mora med nami zaživeti zavest, da je veliki četrtek dan ljubezni. Gospodinje, ko ta dan kupujete vse potrebno za domače velikonočno jagnje, mislite tudi na svoje revne sosedes! Dekleta, ko ta dan posnažite in uredite domačo hišo, skočite še tja, kjer je bolezen ali pomanjkanje! Vsaj enemu človeku ta

dan skažimo ljubezen, pa če drugače ne moremo, vsaj s prijaznim voščilom!

Na veliki petek se je Jezus dal v brezmadežno daritev na križu; zato velja križu ta dan vsa čast. Živega spomina na Jezusovo krvavo daritev, svete maše danes ni nikjer, ker ob križu v vsej grozotni veličini zaživi krvava daritev sama. Duhovniki v črnih oblačilih javno žalujejo, ko se takoj, ko pridejo k oltarju, vržejo na tla in premišljevale molijo. Nato se župnik obhaja s sveto hostijo, ki jo je bil posvetil že prejšnji dan in shranil v božjem grobu. Po tem obhajilu nas trikrat pozove, naj počastimo Kristusov križ, ki ga medtem razkrije in položi pred oltarjem na tla. Pojdimo ga z njim tudi mi poljubit! Tudi otroke pripeljite! To poljubljanje mora poseči v vse naše življenje, saj s sovraštvom v srcu ali v strasti zakopan ne moreš iskreno poljubiti Odrešenika. Naj ne bo v župniji nobenega Judeža! Vse si odpustimo na ta veliki spravni dan!

Čez dan se bomo vrstili pri božjem grobu v češčenju Najsvetejšega, ki bo izpostavljeno ves dan do večera, ponekod pa celo čez noč prav do vstajenja. Božjega groba, kot je pri nas v navadi, ne poznajo povsod. Spomniti nas hoče na Jezusov grob. Ker pa bi ob praznem grobu težko molili, zato v resnici položimo Jezusa vanj v svetem Rešnjem Telesu. Pod mrtvo podobo kruha je Kristus prav tako skrit našim očem kot v grobu; da pa se tega še bolj zavemo, je monštranca zastrta s tančico. Ko bomo klečali pred božjim grobom, mislimo na to, da smo tudi mi položili v grob starega človeka in hočemo s Kristusom živeti novo življenje. To tako lepo pove sv. Pavel v šestem poglavju svjega pisma Rimljanom, da morate to danes prebrati. Na veliki petek vam bo njegova beseda razumljiva in vam bo segla prav do srca. Povabim vas tudi k žalnemu govoru in k slovesnim jutranjicam in hvalnicam, ki jih bomo duhovniki že od srede naprej prepevali v cerkvi. S seboj prinesite

Pogačnikov "Veliki teden", da boste kaj razumeli! Bolj domača pobožnost pa bo vsak večer svetega tridnevja, ko bomo z besedo, branjem in pesmijo pospremili Jezusa od zadnje večerje prav do groba. Pridite predvsem možje in fantje, drugi, posebno otroci, imajo že tako posebno uro molitve.

Na veliko soboto obhajamo spomin svojega prvega vstajenja — svetega krsta. Skoraj bi dejal, da kristjani niso mogli pričakati vstajenja in so zato prvi in glavni spomin, ki se je v starih časih obhajal v noči od sobote na nedeljo, prenesli že na soboto zjutraj. Če hočemo sedanje sobotno bogoslužje prav razumeti, si mislimo, da ga obhajamo šele ponoči. Skušali vam ga bomo napraviti domačega. Najprej vam bomo blagoslovili ogenj; z njim prižgite ogenj po svojih domovih, da vas bo spominjal, da je tudi vaše hiše luč — Kristus. Tudi v naši skupni družinski hiši — župnijski cerkvi bomo med petjem s tem ognjem prižgali vse luči, predvsem pa velikonočno svečo, ki nam bo do vnebohoda ob oltarju oznanjala, da je zasijala svetu nova luč. V lepem obredu bo potem župnik blagoslovil krstno vodo, ki nam bo v moči Svetega Duha pri svetem krstu rodila nove bratce in sestrice. Lepo bi bilo, če bi kakšnega otročička takoj nato krstili, ko nimamo prilike, da bi videli krst odraslega človeka. Tako bi tudi mi potem z večjo pobožnostjo vsaj po tihem molili litanije vseh svetnikov, ki jih zdaj pojejo duhovniki, včasih pa so jih prepevali novokrščenci, ko so šli od krstilnika k oltarju, da se prvič kot božji otroci poklonijo nebeškemu Očetu in se okrepčajo za življenje z božjim kruhom. To je bila vesela sveta maša, kot je še zdaj, samo da se kar ne moremo živeti v to, čeprav zopet zvonovi zazvone, orgle zapojejo in prvič zadoni aleluja. Vsi ti obredi so tako lepi, da zaslužijo več obiska, kakor smo ga vajeni v naših župnijah.

V nedeljo zjutraj, ponekod pa že v so-

boto popoldne, vas bodo zvonovi povabili k vstajenju. K tej lepi slovesnosti bo prihitel vsak, kdor bo le mogel. Otroci bodo vsi imeli majhne svečke, odrasli pa boste kupili velike, da bomo šli vsi z gorečo lučjo v roki in v srcu s Kristusom iz cerkve. Ta pohod iz cerkve po vasi in nazaj v cerkev naj pomeni, da se naše življenje v cerkvi začne, nadaljuje zunaj v svetu in spet vrača v cerkev. Zato bo vsaka nedelja živ spomin na veliko noč, ko bomo pri maši in zakramentih nabirali moči za ves teden, ob delavnikih iz teh moči živeli in vse to življenje naslednjo nedeljo spet v cerkev Bogu v dar prinesli. Prva taka daritev, kar najbolj slovesna in popolna, bo že na velikonočno jutro.

Vsa velikonočna osmina bo prepletena z velikonočnimi mislimi in dejanji; v nedeljo in ponedeljek bomo izmenjali svoje velikonočne darove, s sorodniki, znanci in prijatelji bomo obnovili ljubezenske vezi in tudi tujcem in beračem bomo ta teden ljubeznivo postregli. Na belo nedeljo, ko so včasih novokrščenci slekli belo obleko, pa bomo spremili naše male bratce in sestrice v belih blekcah k prvemu svetemu obhajilu. Tako bomo najlepše zaključili največje praznike cerkvenega leta.

Kakor spomladi mnogo stvari pospešijo bujno rast in pisano cvetje, tako tudi v velikonočnih praznikih mnogo skrivnosti, obredov in pobožnosti pospešijo razcvet naših duš. Na enega bo to bolj delovalo, na drugega drugo; vsakdo pa naj gleda, da ne bo zamudil časa milosti in tako zaostal v nadnaravni rasti!

Naročniki "CVETJA" naj blagohotno vzamejo na znanje, da se je v upravo tega lista uvedel boljši red. Tako trdi brat Akurzij v Lemontu in tudi brat upravnik v Ljubljani. Imejte torej popolno zaupanje in ponavljajte naročnino kar mogoče redno, in sicer jo pošiljajte SAMO V LEMONT. Nikar je ne pošiljajte v Ljubljano.

SKRIVNOSTI SVETE MAŠE

(Duhovna igra)

“**T**O je moja kri, ki se preliva za odpuščanje grehov.” Gospodove besede so to, pri zadnji večerji govornjene. V sebi so imele moč, da so izpremenile vino v Jezusovo kri, ki je bila za pijačo apostolom. Po Jezusovem naročilu se isti čudež ponavlja na krščanskih oltarjih dan na dan. Kristusova kri se za odpuščanje grehov preliva pri sveti maši. Da bi se le vedno tega zavedali! Da smo potrebni odpuščanja mi, veliki zadolženci pred Bogom. Kako bi morale biti polne naše cerkve iz neke svete sebičnosti! Da naberemo čim več odpuščanja, da nam bo po smrti lažje. Morda premalo poznamo to preveliko in preimenitno mašno skrivnost! Da, premalo vemo, kaj se vse godi na oltarju, in vsa stvar nam je postala preveč navadna in smo veseli posebno takrat, če sveta daritev hitro mine.

Španski pesnik Calderon je skušal pojasniti potek in pomen svete maše z duhovno igro: “Skrivnosti svete maše”.

Potek igre: Sveta maša je ponavljanje zgodovine našega odrešenja. Od Adama do vesoljne sodbe so dogodki obseženi v sveti maši. Višek seveda dosežejo ti dogodki ob odrešilni smrti Odrešenikovi, ko je Sin božji opravil v imenu človeštva svojo krvavo daritev na križu.

Odrešenika smo bili potrebni zavoljo krivde prvih staršev. Saj smo zavoljo njih zapadli usodi pogubljenja. Zato tudi v “Skrivnostih svete maše” prvi nastopi Adam in izpove svoj greh in z milo prošnjo prosi odpuščanja in svoje upanje postavi v Odrešenikovo daritev. Pri sveti maši mašnik pred stopnicami moli spokorni psalm in očitno spoved: Konfiteor. Gre k oltarju božjemu in ga poljubi.

Ko odide Adam, pride Mojzes. Posta-

vodajalec stare zaveze je to. Bog mu je razodel svojo postavo. Zato nastopi s tablammi zapovedi in s knjigo, v katero je napisal razodeto voljo božjo. Iz te knjige nam prebere vstopno molitev, ki je vzeta iz svetega pisma stare zaveze in psalmov. Ni vseh teh knjig napisal Mojzes, pisalo jih je mnogo svetih mož: prerokov in psalmistov, pa Mojzes je bil prvi in v igri nastopa on kot zastopnik vseh.

Klic: Gospod, usmili se! zaječi po prvih molitvah z zemlje do neba. In kakor da bi se nebo takoj odzvalo, se oglasi angelski spev: Slava Bogu na višavi in na zemlji mir ljudem. Pri sveti maši moli ta speva mašnik, v igri pa ju poje zbor zemljanov in zbor angelov. Že prihaja Kristus, večni veliki duhovnik s svojim spremstvom. Saj mašnik je pri sveti maši itak le orodje Kristusovo. Naznani ga predhodnik Janez Krstnik, ki nadaljuje mašni spev Glorijo in napoveduje kakor mašnik pri sv. maši: Jagnje božje, ki odjmelje grehe sveta.

Nad tem spevom, kjer imenujejo Kristusa božjega Sina, se zgraža Bogu odtujeni svet. V igri ga zastopata Judovstvo in Poganstvo, ki kot osebi nastopita takoj za Kristusom, ki je stopil že k oltarju. Vsak po svoje mislita. Poganstvo misli na svoje poganske bogove. Judovstvo na može in preroke iz stare zaveze. Kristus pojasni, da tu ni zveze s poganskimi bogovi in da je večji kot vsi preroki, saj so oni le njega napovedali. Poganstvo se ukloni Gospodovemu nauku, Judovstvo pa je trdovratno in pošlje v boj največjega svojega moža — Savla. Sveti evangelist Janez spričuje božanstvo Kristusovo, Savel ga besno napada in grabi za meč, pa sama Jezusova beseda ga ukroti in spreobrne v Pavla — gorečega apostola, ki prebere berilo svojega pisma pri sv. maši.

Angeli prenesejo knjigo na drugo stran oltarja in Janez, ki mu Kristus — kot pri slovesni sveti maši mašnik diakonu — da še blagoslov, oznani svoj evangelij o Besedi,

ki je meso postala in med nami prebivala. Skupno s Pavlom molita po evangeliju vero — kot pri sv. maši mašnik moli "Credo".

Ob evangeliju in veri se Poganstvo spreobrne k pravi veri, Judovstvo pa vztraja v svoji trdovratnosti, dasi Kristus pojasnjuje z vso ljubeznijo, kako se je izvršilo učlovečenje Sina božjega — združitev božanstva s človečanstvom — in pojasni to na vinu in vodi, ki ju, kakor pri sveti maši, zmeša mašnik, da postaneta iz dveh ena snov, kakor je v Kristusu iz dveh narav — božje in človeške — ena sama božja oseba. Kristus daruje vino Bogu in ves ponižen prosi molitve ljudstva. Po teh pripravah odide, da dovrši daritev na križu. Še slavospev Hozana se oglasi, ki mu ga kliče Judovstvo, premagano po Njegovi ponižnosti — pa vendar se takoj obrne in poroča o trpljenju, v katero ga je ono samo izročilo. Med gromom in bliskom se dovrši daritev na križu — v igri se to ne vidi, le Judovstvo o tem poroča — obenem pa se pojasnjuje z dejanji trpljenja dejanja svete maše. Po obhajilu se Kristus zopet prikaže — sedaj v vsej svoji slavi — kakor bo prišel ob vesoljni sodbi. Poganstvo veruje, Judovstvo obupuje, vendar mu apostol Pavel po Jezusovih besedah obljubi milost spreobrnjenja, ki bo nastopilo pred koncem sveta. Janez še zadnji evangelij vesoljne sodbe oznani, Kristus v svoji slavi tudi svojo sodbo izreče in pokliče k zveličanju one, ki os znali ceniti sveto mašo, napove pogubljenje svojim sramotilcem in odide. Končni slavospev za veliko dobroto svete maše zaključí igro.

Naročnikom v INDIANAPOLISU, IND., želimo sporočiti, da jih bo koncem aprila ali začetkom maja obiskal zastopnik iz Lemonta. Ker že dolgo ni bilo nikogar k vam, razen dobro vam znanega lokalnega zastopnika, boste gotovo to novico z veseljem za na znanje vzeli. — Upravnik.

KONGRES KRISTUSA KRALJA IN MI

Math Tekavec

KER je bilo v zadnji številki natisnjeno pastirsko pismo ljubljanskega škofa o kongresu Kristusa Kralja, naj tukaj nekoliko popišem, kako smo clevelandski člani društva Najsvetejšega Imena na svoji skupni seji, ki je bila prva v tem letu, vzeli med drugim v pretres tudi ravno ta ljubljanski kongres, kongres Kristusa Kralja.

Naj povem najprej, da se je seja vršila pri sv. Lovrencu v Newburgu. Lepo število članov je bilo navzočih, najprej v cerkvi pri službi božji, potem pa tudi na seji, ki je bila zelo živahna. V cerkvi je iml voditelj Zveze, Rt. Rev. kanonik Oman, jedrnat govor. Na seji je pa tudi vsak izmed navzočih duhovnikov svoje doprinesel z nasveti in navduševalnimi govori.

Tako je torej med drugimi zadevami prišel v razmotrivanje tudi kongres Kristusa Kralja. Vprašanje je bilo: Kaj lahko mi doprinesemo k uspehu tega kongresa?

Opozorjeni smo bili na eno stvar. Veliki papež Pij XI., ki sedaj že v grobu leži, je dejal: "Od človeških naporov ne pričakujemo veliko uspeha, pač pa je treba veliko v ta namen moliti . . . In potem nam je Bog dolžan pomagati." (Besede velikega pokojnika g. svetniku Janezu Kalanu.) Iz tega sledi, da je naša prva naloga: za uspeh tega kongresa goreče moliti.

Zavoljo tega smo določili, da med potekom kongresa, ki se bo vršil v dneh 10. do 15. avgusta, vsako društvo naše Zveze v svoji domači cerkvi prejme skupno sv. obhajilo v namen kongresa.

In kaj je namen tega kongresa? Pred časom nam je list Ave Maria že precej naširoko povedal, kaj vse je za temi kongresi in kaj še ima v načrtu svetovna organizacija Regnum Christi. Pozneje nam je sam početnik te akcije, g. svetnik Kalan, opisal, kako je bilo v Poznaniu na Poljskem. Težko je pričakovati, da bi Ljubljana po zunanem sijaju dosegla lepoto poznanijskega kongresa. Glede notranjega dela pa ni dvomiti, da se bo spet naredil korak naprej za pokristjanjenje modernega človeka. Če bi jaz mogel, bi vsakemu človeku stisnil v roko knjigo, ki jo je spisal že omenjeni g. Kalan:

“Kristus kraljuj!” Mislim, da bi se vsakemu bralcu odprle oči in bi se živo zavedel, kakšne naloge imamo sodobni katoličani.

Zelo bi pa bilo tudi želeli, da bi vsako društvo vsaj kaj malega doprineslo tudi za gmotno podporo kongresu. Veliko v tem pogledu najbrž ne bomo zmogli, toda kar bo mogoče, bomo storili. Na vsak način je prav, da pokažemo domovini svoje zanimanje za njeno veliko delo. Pomagajmo naši prestolici, beli Ljubljani, da pred vsem svetom pokaže, česa smo tudi mi skromni Slovenci zmožni. Naj vidi svet, da tudi mi moremo izvesti kaj takega, kar ima mednarodni pomen.

Izrekla se je tudi želja, da bi naša organizacija kaj storila za razglašanje tega kongresa med Amerikanci. V ta namen je bil naprošen Rev. Baznik, da piše o tem v angleške katoliške liste in časopise.

Nismo se pa lotili vprašanja, če bi se dal organizirati tudi izlet ameriških Slovencev v Ljubljano za priliki kongresa Kristusa Kralja. V to se nismo upali spuščati. Želja naša pa je, da bi odkod drugod prišla pobuda za organiziranje takega izleta ali romanja.

Na programu smo imeli sicer še druge reči, pa tu sem želel zlasti to poudariti, kar se tiče kongresa Kristusa Kralja v Ljubljani.

Razšli smo se polni novega ognja in v upanju, da gre naša organizacija lepšim zarjam naproti. Bog daj!

MALO PREMIŠLJEVANJA

Matevž Leskovec.

KO se človek poglobi v premišljevanje, pride zelo hitro do zaključka, da vse naše telo ni drugega ko peščica zemlje. Pa se kljub temu tako bohotimo in ponášamo in skrbimo, da bi kaj nakupičili in potem bolj zlahka živeli, da bi ne bilo treba tako težko delati. Na tisto pa tako malo mislimo, da bi si za večnost kaj solidnega pridobili. Samo za svoje zemeljsko življenje imamo skrbi. Človek je res čudna stvar.

Rod za rodom smo taki. Še ko prideš v visoko starost in te smrt že grabi za vrat, še vedno na zemeljsko misliš. Poznal sem moža, ki je ležal na smrtni postelji in umiral pred našimi očmi, pa je še sanjal o tem, kako bo ozdravel in

potem bolj pametno gospodaril ter si prištedil kaj za “stara leta”. Potem bom pač vsaj nekoliko lažje živel, je ponavljal venomer. Čez dva dni je pa umrl in šel dajat odgovor od svojega gospodarstva.

Ali res mora biti tako, da nam je telesno življenje vedno toliko bolj na skrbi nego duhovno? Zdi se sicer naravno, da je tako, vendar je tako le bolj zavoljo tega, ker se ne zamislimo dovolj pogosto v svoj poklic, ki ga imamo od Boga. Pri vsem tem pa ostane resnica, da nam naši dnevi kaj hitro potekajo in da bo kmalu treba dajati odgovor od dela, ki smo ga naredili na svetu. Blagor tistim, ki so že na tem svetu lepo zadovoljni in mirnega srca, ampak kaj bo z nami drugimi, ki smo tako čmerni, da nas vsaka stvarca, da, že vsaka beseda brž ujezi in razdraži . . .

Edino, kar nam še ostane, je upanje, da nam bo večni Sodnik vseeno milostljiv. Vendar samo tako upanje tudi ni nič, na vsak način je treba, da se tudi sami resno potrudimo za poboljšanje.

Nadaljnje premišljevanje nam pove, da smo zelo podobni drevesu, ki požene tam v gozdu iz majhnega semena, potem se pa vzpenja kvišku in se bohoti, da bi prej prirastlo do vrha. Prav tako se mi bohotimo in v mladosti devamo vse mogoče lišpe na svoje telo, da bi imeli lepšo podobo, in se drugim toliko bolj dopadli.

Pa kako dolgo? Drevo utegne rasti skozi dolga leta in se šopiriti, pa vendar pride čas, ko mu začno veje rumeneti in se sušiti druga za drugo. Zdaj ena odpade, zdaj druga, dokler se vse skupaj ne poruši in ne zgrudi nazaj v zemljo, odkoder je bilo vzeto. In od vsega veličastnega drevesa ne ostane drugega ko košara prsti . . .

Mi pa še tako dolgo ne živimo ko povprečno drevo. Kaj je teh par let, ki jih preživljamo na zemlji? Pa se ponášamo, kakor da bi z našim življenjem svet šele prav za prav do svoje veljave prišel. V resnici je pa zadnji čas, da pride mo do enega spoznanja: Svet je imel pomen davno pred nami in ga bo prav tako imel še dolgo dolgo potem, ko bo od našega sedaj takoj veljavneega telesa ostala le še — peščica prahu . . .

Saj veste, kako so nam dejali na pepelnico sredo: Prah si in v prah se boš povrnil . . .

Ali smo takrat kaj premišljevali, kaj se prav zaprav vse to pravi?

MLADA SLOVENIJA V KANADI

NAZNANILO SLOVENCEM IN HRVATOM V KANADI

P. Bernard

Za letošnjo Veliko noč vas bo obiskal znani ameriški misijonar Rev. Vital Vodušek. Pridigal in spovedoval bo v slovenskem in hrvatskem jeziku, kakor bo nanesa potreba.

Prišel bo hitro po Veliki noči in se bo ustavil najprej v Hamiltonu, kjer bo ostal od četrtega zvečer v velikonočnem tednu pa do bele nedelje. Pobožnosti bodo zopet v poljski cerkvi sv. Stanislava kakor navadno. Nobenega dvoma ni, da se bodo Slovenci in Hrvati v Hamiltonu in okolici zopet zbrali v obilnem številu na majhen misijon in z veseljem opravili svoje velikonočno dolžnost. Urednik tega lista je pa ponosen na to, da lahko letos namesto sebe "pošlje" dobrim Kanadčanom tako odličnega misijonarja kot je Rev. Vodušek.

Takoj po beli nedelji se bo misijonar ustavil za kak dan v Greensbey pri Hamiltonu, in še za kak dan v Toronto. Najbrž bo v Greensby že v nedeljo popoldne ali zvečer, pa to še ni natančno določeno, zato bo že tam pravočasno oznanjeno. Istotako za Toronto še ne vemo natančno ne ure ne dneva . . .

V četrtek po beli nedelji bo misijonar prišel v Kirkland Lake in bo zvečer pričel misijon-

sko pobožnost v cerkvi Najsv. Imena, ki bo trajala do nedelje. Tudi za naše ljudi v Kirkland Laku prav nič ne dvomimo, da se bodo z veseljem odzvali vabilu, zlasti še, ker bo takrat že minilo leto dni, odkar je bil slovenski duhovnik zadnjič med njimi. Na uho pevskega zboru v Kirkland Laku naj pa povem, da je Rev. Vodušek tudi dober pevec in še organist zraven — torej se obeta tudi v tem oziru nekaj veselega.

Iz Kirkland Laka bo morda še utegnil misijonar skočiti v Timmins in se nazaj grede tudi ustaviti v Sudbury, ako bi tako kazalo. Vendar v tem oziru tu še ni mogoče napovedati natančnega programa.

Tako bo torej letos dosti dobro preskrbljeno za naše ljudi v Kanadi, da bodo opravili svojo dolžnost do Boga s pomočjo domačega duhovnika. Jaz bom precej nerad ostal v "štetsih" tiste dni, ker se mi je Kanada z ondotnimi Slovenci vred že zelo prirasla k srcu, pa za enkrat ne more biti drugače. Vsem dobrim prijateljem tam in vsakemu posebej pa pošiljam tem potom iskrene pozdrave in najiskrenejša voščila za veselo alelujo.

DOPISI IZ KANADE

Toronto, Ont.

TAKO hitro mineva čas. Zdi se mi, da komaj dva tedna, odkar smo praznovali Božič. Sedaj je pa že skoraj pred nami Velika noč. Pa je treba spet misliti na stari kraj in se spomniti, kako lepo smo praznovali ta imenitni praznik. Ali bo odveč, če o tem nekaj napišem?

Na veliko soboto popoldne se je pričelo naše veselje. Imeli smo veličastno procesijo Vstajenja in smo korakali za vstalim Zveličarjem skozi vso vas. Muzikantje so igrali lepe komade, da je odmevalo vse naokrog. Pevci in

ž njimi mi vsi smo pa prepevali Bogu v čast za odrešenje sveta. Po procesiji smo pa vsi šli na kres. To je bilo veselja. Možnarji so pokali do polnoči in vse se je veselilo velikega dneva, naj je bilo staro ali mlado.

Najbolj praznično mi je pa bilo pri srcu velikonočno jutro, ko sem hitela v cerkev s polno košaro velikonočnih jedil, da so jih g. župnik blagoslovili. To je bila v naši hiši moja posebna pravica in nikoli nisem nobenemu drugemu dovolila, da bi nesel velikonočni žegen v cerkev. To pravico sem prinesla tudi s seboj v Kanado, vsaj tako sem si mislila. Res sem lansko leto,

ko je bila moja prva Velika noč v Kanadi, rekla mami, da bom jaz nesla k žegnju. Kako sem pa bila neprijetno iznenadena, ko mi je mama povedala, da tukaj ni te navade. Kar ni mi hotelo v glavo, zakaj tega tu ne poznajo.

Naša Velika noč je bila lansko leto seveda vseeno lepa, ker smo prav tako praznovali Gospodovo vstajenje, ampak na zunaj ni bila niti približno tako mogočna ko doma v Beltincih. Zato imam globoko v srcu nujno željo, da bi še kdaj praznovala Veliko noč v domačem kraju. Mislim si, da imate take želje tudi vi drugi . . .

Zdaj moram pa še nekaj drugega povedati. Naj pride v javnost, da smo se Torontčani vendar nekoliko izkazali te dni. Ko smo brali, da vsepovsod nabirajo za novi samostan v Lemontu, sem si mislila, zakaj ne bi še pri nas kaj malega doprinesli za ta veliki načrt. Pa sem stopila okoli naših ljudi in povedala, kaj mi je na srcu. Nisem sicer veliko nabrala, ker tu nas ni dosti, zraven smo pa tako raztreseni, da drug za drugega ne vemo. Vsaj jaz naših Slovencev še ne poznam veliko. Kar sem nabrala, pa z veseljem pošiljam v dokaz, da smo tudi mi z vami tam v Lemontu in želimo mnogo uspeha. Na posebnem listku so napisana vsa imena darovalcev in svota, ki jo je kdo daroval.

Takole so darovali: John Škrabec 50c, John Markach 25c, Anton Kozlevčar \$1, Joseph Cestnik \$1, Tony Pucel 25c, Louis Starešinič 25c, Charles Leskovec \$1, John Hajdinjak \$3.75, Regina Hajdinjak \$2. Skupaj toraj \$10.

Sedaj pa prav lep pozdrav Slovencem po celem svetu, kamor prihaja list Ave Maria.

Regina Hajdinjak.

— — —

St. George, Ont.

Nekaj me priganja, da bi napisala slavospev na prihajajočo pomlad. Rada bi tako napisala, da bi vsak tako živo čutil pomladno veselje, kakor si ga jaz sama predstavljam. Samo tega se bojim, da aprilaska številka ne bo našla vseh bralcev v takem razpoloženju, kot ga pričakujejo moje vrstice. Ave Maria bo šla na vse strani in sam Bog ve, kakšno vreme bo takrat v raznih krajih, kjer se bo ustavila malo pred Veliko nočjo . . . Pa če bo svet drugačen takrat kot ga slikajo moje besede v tem dopisu, pa vzemite na znanje, da nisem jaz kriva. Meni prihajajo besede iz srca in želim sebi in vsem bral-

cem tako lepe pomladi, kakor vstaja ob tem pisanju iz mojih spominov . . .

Približuje se pomlad vesela in ptički v logih ji prepevajo v pozdrav. Ob njihovem petju mi poskakuje srce in mi v radosti igra. Že tudi gledam, kako zeleni tratica med logi in brdi in še drugi znanilci ogrevajoče vesne se pojavljajo pred mojimi očmi. Po travnikih cingljajo snežnobeli zvončki in rumene trobentice kukajo iz tal. Vrbe ob potoku se kitijo z mehкими mačicami, leske odpirajo sveže popke in že usipajo iz njih cvetni prah ter napolnjujejo okolico s svojim posebnim vonjem. Na gredicah pred hišo se že pojavljajo poganjki najrazličnejših pisanih cvetlic, ki bodo skozi vse leto venčale naše domove.

Tako bi moralo biti o Veliki noči, saj veste, dragi mi bralci. Ako ne bo vse tako lepo okoli nas, bo pa vsaj v naših srcih tako veličastna pomlad. Saj veste, da o Veliki noči praznujemo Gospodovo vstajenje, ki prinaša našim dušam svojevrstno pomlad tako lepo in veličastno, da ji ni primere v najlepši pomladni pesmi, v najkрасnejšem pomladnem opisu . . .

Kako je mogoče, da bi ne hitele naše misli spet in spet preko oceana v kraje, kjer nam je zibelka tekla? Posebno nam mladim ne bo nihče zameril, saj so z nami še tako živi velikonočni spomini od doma . . . S temi spomini se moramo zadovoljevati tu na kanadskih farmah, kjer smo milje in milje drug od drugega oddaljeni, od cerkve pa tudi nič manj. Kako dolgo bo tako ostalo — kdo more povedati? Pa naj tudi ostane tako do konca naših dni, tista prelepa velikonočna slika nam bo gotovo vsa živa v srcu ostala, ker vsako spomlad na novo v nas vstane . . .

Slika je taka: Procesija beooblečenih šolskih deklic z venčki na glavi. Skozi vas korakajo in pesmi pojo. Za njimi nesejo sv. Rešnje Telo — vstalemu Zveličarju mimo naših domov kažemo pot. In za Njim stopajo pevci in muzikantje, me nedolžne deklice pa poslušamo pesem in se veselimo ob njej:

Zveličar naš je vstal iz groba,
veseli bodi, o kristjan!
Premagana je vsa hudoba,
življenja tvojega je dan.
Aleluja, aleluja!

Rozina Forjan.

ODMEVA V DAN – ČEZ HRIB IN PLAN

ŠE MR. MATEVŽ LESKOVEC JE ZA TO!

Takole piše: Zdaj bi pa rad nekaj posebno lepega povedal čitateljem lista Ave Maria. Lansko leto sem si vzel tri dni počitnic samo zato, da sem šel pogledat Ameriške Brezje v Lemontu. Res je prekrasen tisti kraj, kjer kraljuje naša Marija Pomagaj. Toliko rečem, da kdor še ni videl Lemonta, naj si vzame toliko časa, da ga skoči pogledat. Tam bo šele videl, kaj zmorejo slovenske roke, če se primejo dela. Že sedaj je marsikaj prav lepo urejeno, kaj bo šele potem, ko bo stal novi samostan. Lahko si mislimo, koliko morajo naši frančiškani prestati, kolikokrat morajo marsikako grenko požreti, preden bodo prišli do zaželjenega cilja, ki so ga vzeli na svoje rame. Ali jim ne bomo priskočili na pomoč, da jim olajšamo breme in butaro? Le dajmo kak dolar tudi domu na oltar. Koliko znese svet na primer za gledališče, kar gre vse v žep tujcev. Tukaj je pa prišel čas, da sežemo v žep za resnično domačo stvar. Nova stavba v Lemontu bo delala posebno čast katoliškemu slovenskemu narodu. Kako se drugi narodi postavljajo s svojimi naredbami, tega pa ne smemo pustiti iz misli, da nobena taka stavba, ki je raznim narodom v ponos, ni sama zrasla iz tal. Treba je bilo resnega dela in nemajhnih žrtev, da se je kaj takega naredilo. Tudi mi Slovenci ne smemo zaostati. Če bi le vsak od nas nekaj prispeval, ni nobenga dvoma, da bi lahko bili že prihodnje poletje enkrat povabljeni na blagoslovitev ogelne kamna. Toda kaj bi dalje govoril, kaj bi pravil, kako se je treba zavzeti? Ne samo zavzeti, kar začeti je treba. Nič ne premišljujmo, kako bi utegnila ta reč iti, kar vsak naj hitro da po najboljših močeh, pa bo vse narejno brez mnogih nadaljnjih besed. To je moja misel, kdor tako misli kot jaz, naj se kar hiro pokaže!

ZA ARGO, ILL., PA MR. POLJAK GOVORI.

Berimo, kako je napisal: Najbliže crkve, najzadnji k maši. Tako so včasih ljudje govorili. Za našo naselbino Argo nekaj takega velja, pa še za naše sosede v Summitu. Zakaj pa tako grdo obsojam? Veliko smo že brali v listu

Ave Maria, kako oddaljene naselbine zbirajo darove in jih pošiljajo v Lemont za novi samostan, mi tukaj smo pa najbližji sosedi Lemonta, pa je videti, da bomo — nazadnje k maši prišli... Vendar mislim, če se vsaj zdaj hitro zbudimo, ko je že precej visoko splezalo sonce, bomo že še pravočasno prišli, preden nam vrata pred nosom zapro. In vse kaže, da smo se res prebudili. Srečam moža, ki ga vsak dobro pozna in na ime Mr. Jalovec sliši, pa mi začne ves navdušen pripovedovati: Zidali bomo, ali že veš, zidali bomo. Začuden ga pogledam in muhasto vprašam: Kaj boš pa zidal, saj imaš že toliko hiš, da sam ne veš, kaj bi ž njimi napravil. On pa ponavlja in samega sebe popravlja: Zidali bomo, pri Fathrih v Lemontu na gričku bomo zidali, nov samostan bomo postavili. Tedaj sem pa takoj razumel in Mr. Jalovcu pogumno pritrdil. Tudi v žep sem segel za vso svojo družino in dal. Koliko sem dal, lahko izveste, če po tem listu na drugem mestu malo pobrsbate, saj bo gotovo črno na belem povedano. Nič se ne hvalim s tem, ali toliko rečem, zakaj bi pa človek ne dal? Saj smo mi Slovenci v Argu in Summitu kar nekam izgubljeni, ko nimamo svojih dušnih pastirjev. Če hočemo po domače z Bogom opraviti, moramo iti v Lemont ali pa k sv. Štefanu v Chicago. Res je pa tudi, da očetje iz Lemonta ob raznih prilikah pridejo k nam in pridno perejo slovenske, hrvatske in raznih drugih narodov duše. Kar ponosen sem bil zadnjič, ko so bili Father John tukaj, in so vsakovrstni ljudje k njegovi spovednici tiščali, pa je vsak lahko opravil v svojem jeziku. Seveda smo pa zlasti Slovenci z veseljem porabili priliko. Torej nam ostane res samo ena stvar, ki se na kratko pove: Daj, kolikor največ moreš, in plačan boš, ko boš videl tisto novo reč na gričku v Lemontu, še bolj pa seveda, ko boš nekoč na nebeške griče s pomočjo milosti božje priplezal. Torej, takorekoč: Vsi na pomoč!

MRS. KIRN IZ WAUKEGANA IMA BESEDO

Piše in pravi: Dobila sem pismo s prošnjo za pomoč lemontskim načrtom. Pa zame pisma še treba ni bilo, saj sem že poprej sklenila, da

bom pobrala od naše familije in poslala. Potem sta pa dva naša moža, Mr. Cankar in Mr. Petrovčič rekla, da hočeta nekaj narediti Mariji na čast in pobirati darove za Marijino cerkev in samostan. In tako sem kar tema možema dala, češ, tako naredim dvojno veselje, najprej tema dobrima možakoma, potem pa še oo. frančiškonom. Nekje sem brala, da nas je Slovencev v Ameriki četrť milijona. Nehote si mislim: Kaj bi se poznalo našim žepom, če bi vsak od teh dal en dolar? Pa saj toliko še treba ni, ker bi potem v Lemontu ne vedeli, kam bi z denarjem . . . Jaz si ne morem misliti, zakaj bi stvar ne šla, ko nas je res toliko število. Treba je samo nekoliko takega duha, kot so ga pokazali naši v Chicagi. Tam so menda res najboljši ljudje na svetu in desna roka Lemontu. In kako hitro so zbrali mogočno svoto. Oni razumejo pomen pregovora, ki pravi: Kdo hitro da, dvakrat da. Vendar mislim, da tudi slavni Cleveland ne bo med zadnjimi, prav tako tudi ne častitljivi Slovenski Rim tam v Jolietu. In če mi pogled uide skozi vso obširno Ameriko, se takoj zavem, da so povsod dobri ljudje, navdušeni za vero in narod. Če se pa najde kdo, ki bi rajši podiral ko zidal, naj pa oo. frančiškani ne zgubijo poguma zavoljo peščice takih. Saj imajo dobrega vodnika, sv. Frančiška, ki ni nič imel, pa je vendar tisočim in tisočim na boljšo pot pomagal in še vedno pomaga, čeprav ga že 700 let ni več na svetu. Torej le pogum in kar na delo. Vas, očetje frančiškani in vaše dobrotnike naj pa dobri Bog obilno blagoslovi!

DOSMRTNA NAROČNICA IZ DETROITA.

Mr. Oblaka hvali: To je Mrs. Katarina Jugnič, ki takole piše: Veličega dela so se lotili oo. frančiškani v Lemontu. Bog in Marija naj blagoslavljata njihove načrte. Naj kmalu zraste novi samostan, starim in mladim Slovincem v ponos. Ko bomo stari pomrli, nas bodo imeli mladi študentje v spominu, bodo za nas molili in za naše duše žrtvovali, kakor mi sedaj žrtvujemo zanje. Zadnjič sem brala v tem listu, kako neki Jože Oblak iz Chicage piše in dosmrtnim naročnikom na srce piha. Jože nam je resnico povedal. Res je, da dobivamo list že nekaj časa kar zastonj, tedaj je res pravilno, da se zdaj zdramimo in prostovoljno pripręgo ponudimo, ko je potreba tako očitno prišla na dan.

KAKO SMO POTOVALI

Mary Knaus, Chisholm, Minn.

DOLGO sem čakala, da se bo tudi v listu Ave Maria oglasila ena ali druga izletnica od lanskega leta in kaj poročala o stari domovini. Ko pa vidim, da zastonj čakam, sem se odločila, da sama kaj napišem, čeprav je že pozno in bo moje pisanje precej površno.

Seveda moram najprej povedati, kako sem se začela odpravljati. Ko je bilo sklenjeno pri Slov. Ženski Zvezi, da bo priredila izlet v domovino, je takoj tudi mene prišla želja, da se izletnicam pridružim. Iz želje se je kar hitro naredil sklep. Sklenila sem, da pojdem. To pa zlasti zato, da še enkrat vidim svojo sestro in obiščem grob svojih staršev.

Ko je bilo treba spravljati reči skupaj za potovanje, je pa čas tako hitro tekkel, da ga je skoraj primanjkovalo. Med priprave so se mešale skrbi, češ, ali bom pa tudi srečno nazaj prišla? Ko sem pomislila na široko morje, preko katerega sem se bila pred 29 leti pripeljala sem v Ameriko in bila ves čas bolna na ladji, mi je začel pogum kar upadati. Celo solze so mi zalivale oči. Vendar sem se znala potolažiti. Misllila sem si, če je pa morebiti odločeno, da bom umrla na potovanju, naj se pa zgodi božja volja. Naj bo z menoj moj angel varuh, drugo pa prepustim božjemu vodstvu.

Od naše podružnice šte. 38 smo šle štiri: Mrs. Johana Samsa, Mrs. Smole, Mrs. Koščak in jaz. Pridružil se nam je tudi Mr. Koščak, ki je šel obiskat starše. Oče mu je star 83 let, mati pa nekoliko mlajša. To je lepa starost, pa sem pozneje videla, da oba jako dobro nosita svoja leta.

Mrs. Samsa in jaz sva nekoliko bolj zgodaj odpotovali, da sva obiskali v Clevelandu prijatelje. Tudi Mrs. Maršič je šla z nama v Cleveland obiskat svoje hčerke. Mrs. Samsa je ostala pri Maršičevih, jaz sem pa šla k Mr. in Mrs. Joe Pajnič, ki sta prišla pome z novo mašino. Pogledali smo pa seveda še tudi k raznim drugim rojakom v Clevelandu. Povsod so nas zelo lepo sprejeli in nam postregli. Vsem iskrena hvala.

V Clevelandu sem doživela nekaj, česar prej že 29 let nisem videla. Bila je namreč ravno nedelja sv. Rešnjega Telesa. Pa so imeli

krasno procesijo, kot smo je bili vajeni doma v starem kraju. V resnici se mi je tako dopadlo, da sem si zaželela kar tam ostati. Toda ni kazalo, da bi se dalo tako narediti.

V ponedeljek popoldne smo odpotovale proti New Yorku in dospete tja v torek zjutraj. V sredo smo pa že stopile na parnik. Bilo je krasno vreme in lepa vožnja, da nisem bila skoraj nič bolna. Tudi smo se potniki kmalu sprizajznili med seboj in se počutili kot bi bili vsi ena sama družina. Enako moram omeniti, da je bila postrežba imenitna. Vsak si je lahko izbral jedi po svojem okusu. Za red in vsakovrstne ugodnosti je pa skrbel Mr. Leo Zakrajšek, naš vodnik. Še skoraj najbolj smo pa bili veseli, ko smo dospeli v Haure in vso svojo prtljago spravili na evropska tla skoraj brez vsakih sitnosti. Vse to sta imela na skrbi Mr. Zakrajšek in Mr. Kolander. Ročnih kovčegov nam sploh niso nič odpirali.

Do Pariza je vzela vožnja nekako tri ure. Tam smo imeli vse pripravljeno v hotelu. Vsak je dobil ključ od spalnice in dobro kosilo, nato smo se pa vsedli na bus in se odpeljali na ogled Pariza. Najprej smo se ustavili pri cerkvi Srca Jezusovega, ki stoji na visokem griču. Ta cerkev je jako velika in zelo lepa. Spred nje je mogočen razgled na mesto. Bili smo ondi okoli druge ure popoldne in našli v cerkvi skoraj polno ljudi, ki so poslušali pridigo in imeli druge pobožnosti. To se vidi, da mora v Parizu biti precej žive vere.

Potem smo si ogledali še druge cerkve, ki si pa nisem zapomnila njihovih imen. Omenim naj samo to, da smo videli eno, ki je imela 36 oltarjev. Seveda smo videli tudi veliko drugih zanimivosti, ki jih pa ne mislim opisovati. Le to rečem, da se mi je Pariz prav dopadel. Zdelo se mi je, da je to mesto vse drugače lepo zaokroženo kot sem bila vajena videti v drugih mestih. Drugod se mi je zdelo nekako vse preveč oglato in ne tako lepo urejeno kot v Parizu.

Ostali smo preko noči in se drugo jutro odpeljali. Seveda smo še dolgo vozili po francoski zemlji. Na obmejnih postajah so nam prišli pregledat potne liste in denar. Treba je bilo povedati, koliko denarja imamo in kakšne vrste. Toda ker smo bili večinoma ameriški izletniki, nam niso delali mnogo sitnosti. Skozi Švico je bila vožnja posebno lepa. Videli smo velika mesta Basel in Curich, prekrasne vile in v

soke gore, s snegom pokrite. Zlasti je bilo krasno videti številna jezera in dolge vence lepih hiš na njihovih obalah. Tako nam je čas hitro potekel do Buchsa, kjer so nam spet pregledali potne liste, nakar smo vožnjo takoj nadaljevali. Pot nas je vodila med visokimi gorami in skozi dolge tunele, potem pa zopet nad globokimi prepadi. Ko smo prišli do vrha soteske, se je tir obrnil navzdol in smo pridržali nekako o polnoči v Innsbruck. Okoli dveh ponoči smo bili v Schwarzachu, kjer se ena proga obrne proti Dunaju, druga pa gre proti Beljaku in Ljubljani. Razume se samo po sebi, da smo se mi držali druge. Naenkrat je postalo zopet vse bolj živahno med nami, nihče ni bil videti zaspan in tudi ne truden. Zgodaj v jutro je prišla Mrs. Albina Novak, urednica Zarje, da je okrasila naše vozove z ameriški zastavami. Tako so se naši vagoni dobro razlikovali od drugih.

Bolj ko smo se bližali domovini, bolj smo postajali vsi zamišljeni. Vsak si je predstavljal svojce in tuhtal, kako se bo z njimi sešel. Nekateri so bili tako srečni, da so mislili na očeta ali mater, nekateri morda na oba, drugi pa vsaj na sestre ali brate. Vsak jih je že v duhu gledal pred seboj . . .

Ko je vlak privozil do karavanskega tunela, se je vsak nekako oddahnil. Zavedal se je, da zdaj smo že na slovenski zemlji. Bodi pozdravljena, mila domovina! Občutke, ki navdajo človeka ob takih prilikah, pač ni mogoče popisati. Veselje se meša s hrepenenjem, da začne srce močneje biti. Nihče ni mogel sedeti brezbrizno v vozovih, vsak se je rinil o oknu in hotel objeti z očmi kar največ te zemlje, ki ji vemo le eno ime — naša domovina.

Ko smo dospeli na Jesenice, nas je čakal velik sprejem. Toda bilo je treba tudi narediti uraden pregled, kar ni bilo preveč nerodno. Potem nas je prišla pozdravit jeseniška šolska mladina s svojim župnikom na čelu. Prinesli so nam obilo cvetja. Pozdravil nas je tudi zastopnik trga in zastopnice ženskih organizacij. Mi smo ostali kar na vlaku in skozi okna segali po cvetlicah, ki so nam jih ponujali.

Na isti način so nas pozdravili tudi v Kranju. Bilo je zopet mnogo lepih besed in krasni šopki cvetlic. Posebnost je pa bila tu, da nas je pozdravila tudi nekdanja urednica glasila Slov. Ženske Zveze, gospa Francka Jazbec. Ko
(Dalje na strani 31.)

- SPOMINSKA PLOŠČA -

Po sledečem redu bodo zapisana imena ustanovnikov, patronov, častnih lastnikov in častnih zidarjev novega semenišča v listini, ki bo vzdana v vogelnem kamenu zidave in na ustanovni plošči samostana.

USTANOVNIKI:

K. S. K. J., Joliet, Ill.	(1000)	Slovenska Ženska Zveza, Chicago, Ill.	(200)
Very Rev. M. Šavs, Shakopee, Minn.	(500)	Rev. F. Turk, San Francisco, Calif.	(200)
Družba sv. Mohorja, Chicago, Ill.	(400)		

PATRONI:

Rev. S. Derengowski, Joliet, Ill.	(100)	John Sever, Chicago Ill.	(100)
Ludwig Košnik, Chicago, Ill.	(100)	Anna Lampe, Duluth, Minn.	(100)
Gregor Gregorich, Chicago, Ill.	(100)	Rose Znidar, Milwaukee, Wis.	(100)
Dobrotnica, Milwaukee, Wis.	(100)	Simon Setina, Joliet, Ill.	(100)
Rev. J. Vrhunec, McKees Rock, Pa.	(100)	Mr. in Mrs. J. Potokar, Cleveland, O.	(100)
Dr. sv. Štefana, šte. 1, KSKJ. Chicago, Ill.	(100)		

ČASTNI LASTNIKI:

Družina Stepanich, Cherryvale, Kans.	(54)	Frances Russ, Cleveland, O.	(25)
Dr. sv. Jožefa, št. 53, KSKJ., Waukegan, Ill.	(50)	Dr. sv. Alojzija, 47, KSKJ. Chicago, Ill.	(25)
John Petrovich, Chicago, Ill.	(50)	Dobrotnica, Chicago, Ill.	(25)
Dobrotnica, Duluth, Minn.	(50)	Mrs. A. Ursich, Joliet, Ill.	(25)
Leo Jurjovec, Chicago, Ill.	(50)	Frank Vidmar, Sr., Chicago, Ill.	(25)
Dr. sv. Magdalene, 162, KSKJ. Clev., O.	(50)	William Martin, Lemont, Ill.	(25)
John Poljak, Argo, Ill.	(50)	Gabriel Puhek, Chicago, Ill.	(25)
Veronica Ruppe in družina, Brooklyn, N. Y.	(50)	Math. Kremesec, Chicago, Ill.	(25)
Družina Šircel, Sheboygan, Wis.	(40)	Šola sv. Štefana, Chicago, Ill.	(25)
Anton Bogolin, Sr., Chicago, Ill.	(30)	Slov. Ženska Zveza, Podr. št. 2, Chicago, Ill.	(25)
Altarno dr. sv. Janeza Vian., Highland Park, Mich.	(30)	Dr. sv. Neže, Chicago, Ill.	(25)
Družina Lavrich, Joliet, Ill.	(30)	John Dobrauc, Franklin, Kans.	(25)
Marko Golovitch, Lemont, Ill.	(30)	Carl Medosh, No. Chicago, Ill.	(25)
Družina Jalovec, Argo, Ill.	(26)	J. Benkovič, Steelton, Pa.	(25)
Frank Vidmar, Jr., Chicago, Ill.	(25)	Dr. sv. Jožefa, št. 169, KSKJ., Clev., O.	(25)
Frank Poppesh, Chicago, Ill.	(25)	Mr. in Mrs. Pirc, Cleveland, O.	(25)
John Spilak, Chicago, Ill.	(25)	Rt. Rev. John J. Oman, Cleveland, O.	(25)
Dr. sv. Jurija, Chicago, Ill.	(25)	Dr. Marija Cist. Spoč., 85, KSKJ., Lorain, O.	(25)

ČASTNI ZIDARJI:

John Pichman, Chicago, Ill.	(23)	Družina Math Leskovec, Cleveland, O.	(20)
Družina Bambich, Fredonia, Kans.	(22)	Dobrotnica, Ely, Minn.	(20)
Rev. V. Vodušek	(20)	Družina Erjavec, Joliet, Ill.	(20)
J. Kacin, Cleveland, O.	(20)	J. Budan, Stetsonville, Wis.	(19)
Michael Hochevar, Joliet, Ill.	(20)	Steve Zabcich, Chicago, Ill.	(15)
Frank Grill, Chicago, Ill.	(20)	A. Marinshek, Cleveland, O.	(15)
Veronika Rojko, Chicago, Ill.	(20)	Družina Kness, Cleveland, O.	(15)
Dobrotnik, West Allis, Wis.	(20)	Joseph Oblak, Chicago, Ill.	(15)
A. Korelc, Lemont, Ill.	(20)	Frank in Julia Skuble, Argo, Ill.	(15)
B. Malnar, Kansas City, Kans.	(20)	Mr. in Mrs. Frank Ferk, New York, N. Y.	(15)
M. Drchar, Kansas City, Kans.	(20)	Ursula Crnkovic, New York, N. Y.	(15)

ŠE GRE PO SREČI

P. Aleksander.

Naš prvi arhitekt, kontraktor in delavec, sv. Jožef je pomagal. Bog daj, da bi nam s svojim svetom in priprošnjo vse prihodnje mesece ob strani stal, da bi našel mnogo dobrotnikov za nas in bi vse zidanje šlo ob sreči.

DRUŽBA SV. JOŽEFA,

že išče in dobiva članov. Zadnji mesec smo oznanili, da postavljamo vse dobrotnike ob zidanju novega doma pod pokroviteljstvo sv. Jožefa. V februarški številki Ave Marije smo napravili majhno pomoto; pozabili smo ustaviti, da so podporni člani družbe vsi, ki darujejo dolar. Kako bi bile le mogli izločiti večino naših dobrotnikov? Množino tistih dobrotnikov, ki si prtrgajo od svojih ust, da nam pomagajo. To opažamo, da so prvi na naši strani s svojo pomočjo ljudje, ki sami imajo le malo. Drugi, ki imajo, pa še navadno dobro odgovarjajo. Nič ne marajmo za odklonilne besede. Vemo, da gre za dobro stvar. In če pustimo, da rdečkarji za Španijo kolektajo in socialisti za svoje grde liste naročnino pobirajo, kdo si bo upal kaj reči, če naše žene, naši možje za sveto stvar nabirajo.

VEČ IN VEČ JE DOBROTNIKOV

V vrsto odličnih je to pot pristopil Dekan Very Rev. Šavs iz Minnesote. Kaj sem dejal? Pristopil? Še sedaj? Gospod dekan so bili naš dobrotnik, odkar Lemont stoji. Premnogo denarja so že potrošili za naše študente, bili eden prvih in edinih, ki so nas ves čas navduševali, naj zidamo, zidamo, preden bo prepozno, sedaj pa kar s pol tisočakom vso akcijo podprejo. Bog Vas hrani, gospod dekan!

V marčevi številki sem moral dati posebno mesto naši Jednoti v Jolietu, zato sem prihranil do sedaj besedo pohvale Družbi sv. Mohorja v Chicagi zato, da v soncu jednotine dobrodušnosti ni ugasnila zvezda blagohotnosti čikaške družbe, ki bi jo moral pravzaprav v prvi vrsti pohvaliti. Med vsemi društvi in družbam, i ne izključim tudi ne Jednote, je pravzaprav Družba sv. Mohorja prva. Samo 400 članov šteje, pa je 400 dolarjev darovala. Upamo, da bo Bog tej družbi v Chicagi, in vsem članom, ki so se za lemontsko stvar zavzeli, mnogo svojih dobrot dal. Bog Vas živi, Mohorjani, predvsem vas: Mladich Leo, Anton Bogolin, John Mlakar, Jos. Kobal in druge, ki ste ta predlog visokega daru dali in podpirali.

RIM IN VRHNIKA STA TUDI Z NAMI.

Največje število dobrotnikov se je zadnje dni oglasilo iz Jolietu in Waukegana. Najbližji sosedi, ki so vedno tako radi prihiteli k nam, so tudi misli, da bo treba lepemu naravnemu okviru v Lemontu, dati tudi lepo sliko. Kakor zdaj Lemont zgleda, bi ga res lahko primerjali zanemarjeni in opraseni fotografiji v zlatem okvirju. V Jolietu Mrs. Šetina in Mrs. Papesch prav pridno vršita službo kolektorice in nabrali sta že prelepo svoto, v Waukeganu pa V. Cankar in M. Petrovcich pridno konkurencu delata vsem našim zbiralcem in pokroviteljem.

POKROVITELJEM?

Da, tako smo se namenili imenovati vse dobre duše po naših naselbinah, ki se vzamejo za majhno zbirko po naselju. Na prošnjo, ki smo jo razposlali pred tedni, se jih je cela vrsta oglasila, ki so pri volji podvzeti težko nalogo zbiranja. Po pravici jih lahko imenujemo svoje pokrovitelje in posebne prijatelje Lemonta. Za CLEVELAND in njegovo čast v tej kampanji za slo-

vensko semenišče bodo delali: Jacob Resnik, Lawrence Bondi, Mary Hochevar, Mrs. F. Gliha, Mrs. Kogovshek, Therese Potokar, Katie Robert, Mrs. Pust. — V STEELTONU, Pa. sta prevzela nalogo Anton in Frank Malesich v družbi Mrs. I. Lopart. DENVER, Colo., George Pavlakovich. CHESTERTON, Ind. in PORTER prevzema Jožef Raj. GIRARD, WARREN, NILES in YOUNGSTOWN, O. bo razoral Mr. John Dolcich. — HIBBING, Minn.: Angela Mlakar. — GILBERT, Minn., Angela Prglet. — WILLARD, Wis.: Frank Perovshek. — CANON CITY, Colo.: Anton Dremel, Anna Susman. — GREAT FALLS, Mont.: Anton Golob. — NEW DULUTH, Minn.: M. Spehar. — DETROIT: Mrs. Plautz. — ROCK SPRINGS, Wyo.: Uršula Ivsek. — STRABANE, Pa.: Mike Tomsich, Anton Tomsich. — BARBERTON, O.: Jennie Skerl. — FOREST CITY, Pa.: Mary Grum. — MILWAUKEE, Wis.: Lucija Gregorčič. — BASSEMER, Pa.: Jacob Leskovec. — W. BRADDOCK, Pa.: Joseph Lesjak. — NEW YORK: Therese Archull. — BROOKLYN, N. Y.: Veronica Ruppe. — PUEBLO, Colo.: Jos. Meglen. — FONTANA, Calif.: Mary Skubic. — SO. CHICAGO: Fr. Juvančič. — WHITTING, Ind.: Katie Triller.

Lepo število zastopnikov in sotrudnikov, ki žrtvujejo poleg denarja še svoj čas, svojo besedo in svojo korajžo za Lemont. Po pravici bdo zaslužili, da jih posebe omenimo kot omenjamo z odliko in spoštovanjem n. pr. svoje večje dobrotnike in ustanovnike.

Upamo le, da bomo mogli najti v vsaki naselbini po eno ali dve dobri duši, ki prevzamejo skrb tega pokroviteljstva. Skrb je, ker ga ni težjega posla dandanes kot zbirati denar za to ali ono potrebno reč, posebno še, če potreba ni župnijska ali domača; skrb je, ker morajo zbiralci tvegati mnogo tudi svojega ponosa. Marsikak kolektor po nosu dobi: češ, te večne dacarke in dacarji. Vsi ti očitki in predbacivanja bole.

Ravno radi vseh teh težav se bomo morali svojih pokroviteljev posebe spomniti, tako tukaj v listu, kakor tudi v spominih pri molitvi. Zato tudi te pokrovitelje šteje mo med člane družbe sv. Jožefa, ki bodo deležni vseh duhovnih dobrot, ki smo jih obljubili za svoje podpornike.

POKROVITELJEM NAŠIM:

Priporočilnega pisma vam ne bo treba, morda vam lahko služi osebno pismo Fr. Aleksandra kot priporočilo. Rojaki vas poznajo in vam zaupajo. Priobčujemo imena vseh pokroviteljev, da bodo rojaki vedeli, kdo se je zavzel za težko nalogo zbiranja po naselbini. Prav tako?

Tudi nabiralne pole ni treba. Samo natančno na svoj nabiral listič napišete imena darovalcev in naslove njihove, da se jim lahko zahvalimo takoj, ko prejmemo darove.

Radi časa zbirke nič skrbi. Kdor hitro da, seveda dvakrat da, toda imate svoje potrebe ob veliki noči, ponekod je ravno brat Antonin pobiral za Ave Marijo, le-to zbirko lahko napravite po Vel. noči, ali morda še pozneje, kakor vam bolje kaže. Nam je predvsem na tem in veseli smo, da se rojaki zavzimate za stvar gradnje.

Vsem, ki so z žalostjo pisali, da ne morejo napravljati zbirke po tej ali oni naselbini, ker so preslabe razmere ali morda druge okolnosti zbirke ne dopuščajo, se tem potom najlepše zahvaljujemo za dobro voljo. Morda se pa kdaj pozneje "urajma" boljša prilika.

Dobro bi bilo tudi, da omenite darovalcem, da bodo vsi darovi priobčeni v listu Ave Maria sproti vsak mesec. Ker gre list v tisk petnajstega vsak mesec, bodo priobčena v številki le imena onih darovalcev, ki so poslali darove prd petnajstim. Omenite jim tudi, da postanejo člani družbe sv. Jožefa in da so deležni vseh duhovnih dobrot, ki jih družba svojim članom obeta.

LEPO POZDRAVLJAMO ZAMISEL PRIREDITEV.

Veselje in še večje upanje na uspeh nam zbujaajo ljudje po naselbinah s tem, ko obetajo, da bodo priredili razne prireditve v korist zidavi novega semenišča.

Prednjači CLEVELAND, kjer so odborniki društva Najsv. Imena vseh fara v Clevelandu sklenili, da priredijo velik piknik tam v zgodnjem poletju. Pričakujejo obilne udležbe, pa tudi dober izkupiček. Bog vas nagradi za dobro voljo, ameriški Ljubljančani!

V CHICAGI se pripravljajo dvoje društev na zabavo. Društvo Marije Pomagaj pripravljajo bunco party, polovica izkupička bo šlo za novo semenišče in pridne čebelice kluba Busy Bees prirejajo zabavo, od katere bo šel del dohodkov za sklad zidanja.

V NEW YORKU se že žene pogovarjajo, da bodo priredile domačo zabavo v ta namen. Kmalu bodo imele novomašnika Fr. Jeronima Selaka v svoji sredi. Samo še nekaj let, pa ne bi rade, da bi jim v stari baraki smrt storil ali pa zbolel za pljučnico, zato mu hočejo čim prej pomagati do boljšega stanovanja.

V STEELTONU šušljajo nekatere faranke o majhni hišni zabavi v prid zidanju v Lemontu. Tako sem mimogrede slišal. Steeltonski ljudje imajo dva duhovniška kandidata pri nas, Fr. Raymunda Benkoviča i Fr. William Žlogarja. Veste, da tudi nočejo, da bi kaj skumrala, preden novo mašo zapojeta.

V DETROTU je že imelo dobro altar-no društvo veselico, katere izkupiček so namenile za zidavo Lemonta. Hvala, vrle žene v Highland Parku. Sv. Janez in njegova naselbina sta res "zauber kerlca".

V STRABANE, PA., se pa navdušujejo za skupno zabavo, ki jo bodo priredili 29. aprila. Prodajajo tikete, žene pripravljajo razna šivanja za dobitke. Društvo sv. Jeronima je dalo dvorano za zabavo brezplačno. Kdaj bomo plačali vso to dobro voljo, ki jo naši rojaki kažejo?

V WAUKEGANU, ILL. imamo predobrega prijatelja v osebi Rev. Fr. Hitija. Dasi so njegovi farani že lepo svoto nabrali, ima lep načrt posebne mladinske prireditve za Lemont. Načrta mi sicer ob zadnjem obisku (pri njem v bolnici) ni izdal, samo namigaval je na to prireditev in dejal: "Bomo vam v Waukeganu še pokazali, vam bahačem od čikaške strani."

OB SKLEPU ŠE TI VESELI NOVICI:

Prva: New York in Brooklyn se ravno te dni pripravljata, da dosežeta kvoto \$1000 za Lemont. Druga: Prekmurska naselbina v Bridgeportu se je pa na dan sv. Jožefa postavila. Tudi Prekmurci hočejo biti v vrsti vseh drugih rojakov in darovati svoj delež ob zidanju slovenskega semenišča. Hvala, Father Golob, za ljubeznivost, da ste lemontsko stvar tako lepo priporočili svojim faranom.

IN SKLEP NAJ BO NAŠA STARA PESEM . . .

Stara pesem, a ponižna in skromna: Rojaki po naših naselbinah, dajte pomagajte, da uresničimo svojo zamisel. Če še nisi segel v žep, da svoje storiš, stori to sedaj, rojak slovenski!

Kako boš lahko ponosen, ko boš dejal: glej, jaz predvsem sem pomagal, da se je sanja o slovenskem semenišču uresničila.

Naslavi pismo na: St. Mary's Seminary, Lemont, Ill., U. S. A.

V FOND ZA ZIDANJE DAROVALI

ARKANSAS—

Fort Smith — Po \$2.50: Mrs. Gertrude Mocivnik.

CANADA—

Chaput Hughes, Ont. — Po \$2: Jos. Wessel.

Ontario — Po \$2: Frank Grebenc.

CALIFORNIA—

Gompton — Po \$5: Geo. Vukovich.

Fontana — Po 50c: Mrs. Kolenc. — Po \$1: Mrs. Vidregar. — Po \$1.50: M. Skubic.

San Francisco — Po \$5: Mrs. Joseph Stariha. — Po \$2: Jacob Cesar. — Po \$1: Mrs. Agnes Russ.

COLORADO—

Leadville — Po \$2: Mrs. Barbara Gornick.

Pueblo — Po \$7: Neimenovana. — Po \$5: Mary Francel. — Po \$2: Amalija Kochevar, Frances Jersin. — Po \$1: Mr. in Mrs. J. Novak.

Segundo — Po \$1: Mrs. M. Selar, Mrs. Slanovich.

ILLINOIS—

Argo — Po \$50: Družina Poljak. — Po \$15: Julia in Frank Skuble.

Aurora — Po \$5: John Prapotnik. — Po \$2.50: Mrs. Anna Zakosh.

Chicago — Po \$10: Mr. in Mrs. F. Sechan, Frances

Horwath, Elizabeth Besowshek. — Po \$5: Mr. in Mrs. Louis Kovacich Jr., Mrs. Agnes Augustine, Mrs. Gertrude Legan. — Po \$3: Mr. in Mrs. Gregorin.

Cicero — Po \$10: Mr. in Mrs. F. Zokal. — Po \$1.78: John Jr. in Elizabeth Markovic.

Libertyville — Po \$1.50: Jennie Kolenc.

Lockport — Po \$1: Mrs. John Petric. — Po 25c: Mr. Frank Pikush, Mr. Anton Schaffer.

Ottawa — Po \$10: Ursula Kosaric. — Po \$5: Ralph Hren.

Rockdale — Po \$10: Josephine Vidic.

North Chicago — Po \$50: Dr. sv. Jožefa št. 53 K. S. K. J. — Po \$25: Karl Medosh. — Po \$2.50: Mr. John Zalar.

So. Chicago — Po \$10: Mr. in Mrs. Martin Schiffrer. — Po \$5: Mrs. Louis Mergole. — Po \$2: Theodore Lowery, Mrs. Margaret Porento, Frank Salihar. — Po \$1: Mrs. Anne Ksiasek, Mr. in Mrs. Pilthaver, Mr. in Mrs. C. A. Perko, Mr. in Mrs. Timothy Dwyer, John Werner, Anton Motz, Mr. in Mrs. Fr. Vidmar, Joseph Kucic, John Lustig. — Po 50c: Anna Olson, Amelia Nasella.

Waukegan — Po \$10: Mr. John Harauer.

Joliet — Po \$100: Simon Setina. — Po \$20: Family Joseph Erjavec. — Po \$10: Neimenovana, Mr. in Mrs. And. Hochevar, Anton Kramarich, Mrs. Katarina Kochevar, Mr. Jos. in Clara Buchar. — Po \$5: Dr. sv. Družine št. 1, Mary Skulj, Theresa Kodrich, Mr. Louis Zeleznikar, Apolonia Verbic, Anna Rogel, Mr. in Mrs. Plese, družina John Mutz, Johanna Mustor, Agnes Markele, Mrs. Anva Lopartz, Mary Kramarich, Mr. in Mrs. Kozlevcar, Mrs. Gasper Kollar, Mrs. F. Kern, Mrs. Mary Filak, Anni Fandak, Mr. in Mrs. J. Adamich. — Po \$3: M. Golobich. — Po \$2.50: Mrs. Rosie Glavan. — Po \$2: Mr. in Mrs. J. Russ, Louis Skulj, Catherine

Kuzma, Lucy Racki, Frank Zupancic, Mrs. J. Videtich, Mr. in Mrs. Verdnik in family, Mike Ty-morek, Anna Tushek, Anna Slobodnik, Matt Slana, Mrs. Frank Russ, Louis Pasdertz, Louis Kramarich, Mr. in Mrs. Chas. Koleta, Martin Grosich, Mrs. Pavel Dolinshek, Ant. Buchar, Mr. Leo Adamich. — Po \$1.75: Mrs. Anna Petek. — Po \$1.50: Mrs. Anton Smrekar, Mr. in Mrs. F. Novlja, Mrs. Agnes Koslevcar in family. — Po \$1: Al. Skulj, J. Gregorich, Frances Gregoras, Mike Papesch, Anna ernetci, Barbara Klepec, Martin Fear, Frank Racic, Frances Portnat, Antonia Frančiška, John Papesch, Jennie Smrekar, Lic. Clot. Co., Mrs. Mary Papesch, Johanna Zugel, Barbara Zugel, Margareth Zupancic, Katrinka Zupancic, Anna Znidarsich, Frank Zabkar, Will County Produce Co., Fr. Widec, Barbara Vranesic, Catherine Vidic, Mary Videtich, Catherine Vertin, Mrs. F. Verscaj, Mike Urbancic, Fred Troppe, Frank Terlep, Mike Svetich, August Suklje, Anna Stefanich, Anton Sraj, Frank Skulj, Mr. Frank Setina, Mrs. J. Senffner, Jos. Rakar, Mrs. Rudolph Prus, Alex Plut, Agnes Planinc, Mary Pasdertz, Mrs. F. Papesch, Mike Papesch, Antonia Nose, Anna Musich, Mr. in Mrs. Jos. Murn, Louis Murn, Mr. in Mrs. Jernej Muhich, Frances Mikhalek, Mary Maroch, Rose Mance, Mrs. F. Lustik, Frank Lamut, Mr. Jos. Russ Jr., Mrs. Mary Kukar, Mrs. Martin Kollar, Tony Kocjancic, Mrs. W. Keesler, Mrs. J. Kastelc, John Jevitz, Mrs. A. Jerman, Felix Jamnik, Frank Horvat, Mary Hibler, Mrs. J. Habjan, Joseph Gregorich, Mrs. Nick Gregoras, Mary Gospich, Mary Cernovich, Catherine Brunskole, John A. Blut, Mrs. Ed. Becker, F. Ambrozic. — Po 75c: John in Josephine Tegarson, Antonia Firtz. — Po 50c: Joseph Terlep, A. Takovic, Mary in Frank Spelich, Ant. Scinkovec, August Prus, Mr. in Mrs. John Pezdec, Frances Papesch, Ant. Nemgar, Mrs. Emma Laush, Margaret Kuzma, Steve Koslicar, Mr. Jacob Konte, Joseph Klemencic, Antonia Kastelc, Martin Jurecich, Mr. in Mrs. Martin Ivec, Jos. Horvatin, John Gospich, Theresa Gosak, John Gorc, Mrs. Frank Glavan, Mr. Jos. Glavan, Mrs. F. Buchar, Peter Ancel, Mrs. F. Rogel, M. Vertin, Anna Mahkovec, Jos. Kozlevcar. — Po 45c: John Horvat. — Po 40c: J. Mance. — Po 30c: Josephine Klobucar, Martin Brushal, Mrs. Ant. Blut, John Bajt, Matt Senffner, Marija Sepic, Catherine Spudin, Mrs. F. Strajner, Theresa Svetlicar, Mrs. Blase Troppe, Mrs. J. Živetz, Mrs. Anthony Zvonkovic.

MINNESOTA—

Aurora — Po \$5: Mrs. Rose Gorjanc.

Biwabik: — Po \$10: Fr. in Marija Globokar. — Po \$1: M. Delak, Mrs. Srik. — Po \$5: Math R. Tometz.

Chisholm — Po \$2: Mary Gande. — Po \$1.60: John Tanko Sr. — Po \$1: Caroline Vukovic, Mrs. Anne Kmett, Rosie First.

Duluth — Po \$50: M. Lampe. — Po \$5: F. Sterle. — Po \$2: Mike Stupitz.

- Ely — Po \$20: Neimenovana. — Po \$10: Slov. Ženska Zveza št. 23, Mr. in Mrs. Koprivnik. — Po \$5: Mrs. Mary Zbasnik, Ursula Tratnik, M. Svirgel. — Po \$3: Steve Kobilej.
- Eveleth — Po \$10: N. N., John Rugar. — Po \$5: Mrs. Ivana Kastelic, Mr. John Znidarsich, John Habjan. — Po \$2: Jernej Perme. — Po \$1: F. Bonach, Anton Starlekar, Ivana Robich.
- Gheen — Po \$5: N. N.
- Gilbert — Po \$2.50: N. N. — Po \$2: Mr. in Mrs. F. Ular. — Po \$1: Therese in Joseph Babich.
- Greaney — Po \$10: Ignac Babich. — Po \$5: Slov. Ženska Zveza št. 37.
- Hibbing — Po \$5: Slov. Ženska Zveza št. 56. — Po \$2.50: Mr. John Strojan.
- Little Falls — Po \$45: Mr. Blaz Molicnik.
- Leoneth — Po \$2: Anton Penne.
- McKinley — Po \$5: M. A. Hegler.
- New Duluth — Po \$2: Mike Spehar.
- Sauk Rapids — Po \$10: Mr. Frank Petach.
- Shakopee — Po \$500.00: Very Rev. M. Šavs.
- Soudan — Po \$5: Dr. sv. Cirila in Metoda št. 4 K. S. K. J.
- Tower — Po \$5: Mrs. Frances Gornick.
- MICHIGAN—**
- Calumet — Po \$2: Joseph Sustersich.
- Detroit — Po \$30: Altarno Društvo sv. Janeza Vianje. — Po \$10: Louis Srebernak. — Po \$5: Mrs. Mary Samida. — Po \$1: Mrs. J. Ursich.
- Holton — Po \$1: Frank Deblock.
- Iron Mountain — Po \$1: Magdalena Warmuth.
- MONTANA—**
- Great Falls — Po \$10: John Prevolssek.
- NEW YORK—**
- New York City in Brooklyn — Po \$50: Veronika Ruppe in družina. — Po \$15.00: Mr. in Mrs. Frank Ferk, Ursula Crnkovich, Ženska Zveza, New York. — Po \$10: Frank Meitzen, Charles Kovach, Mrs. Mary Drcharr, Mina Zabret, Nahtigal Helen. — Po \$5: Tessie Archul, Marie Schuster, Family J. Grill, Fannie Stupica, Frances Snyder, Luis Rupnik Sr., Frank Peterka, Mary Prevolshek, Marie Kerzich, Family Osolnik, Ivanka Ovca, Metka Zabret, Charles Penko, Mrs. T. Dobson, Mary Stimatz, Ivanka Koshak. — Po \$3: Barbara Sertich, Margaret Meyer, Helen Kastner. — Po \$2: Mary Stare, Jos. Kobe, Mrs. Kalish a. Cesko, Josie Klobuchar, Antonia Glatz, Cecilia Remec, Frank Dollar, Dana Mihelcic, Robert Patton, Antonia Krall, Eugenia Plaskan, Albia Potochnik, Ivanka Stromberg, Jerry Koprivshek. — Po \$1: Elisabeth Tinger, Pauline Shubelj, Mrs. M. Skaronska, Dora Holeshek, Angela Jeray, Therese Shonwald.
- Astoria — Po \$10: Ovca Family.
- Worcester — Po \$1: Mrs. Mary Skerl.
- NEW JERSEY—**
- Bloomfield — Po \$5: M. Svete.
- OHIO—**
- Cleveland — Po \$50: Dr. sv. Marije Magdalene št. 162 KSKJ. — Po \$46.65: Mrs. Mary Hoge (za prodane srečke za ročno torbico!) — Po \$25: Dr. sv. Jožefa št. 169 KSKJ, Mr. in Mrs. Pirc, Mrs. Frances Russ, Rt. Rev. J. J. Oman. — Po \$10.50: Mrs. Ivancic. — Po \$10: Mr. Math Flajnik, Mary Mirtic, Slov. Ženska Zveza št. 10, Mr. in Mrs. Zakrajsek, Math Leskovec in family, Charles Yartz, Emily Zelle, Frances Pirman. — Po \$5: Dr. sv. Cirila in Metoda št. 191 KSKJ., Slov. Ženska Zveza št. 41, Mr. in Mrs. Gabrenya, Franch Lach, Frances Muhich, Valentin Sebenik, Mary Gornik, Mrs. J. Stepich, Mary Nemanich, Jacob Kranjc Family, Jennie Sintinc, Ivana Zelle. — Po \$4: Mrs. Angela Perusek. — Po \$3: Družina Orazen.—Po \$2.50: Mary Zgajnar, Mary Kremzar. — Po \$2: Alojzija Lenarcich, Anton Vahcich, družina Mulec, družina Lokar, Louis Pozar, Mary Bobnich. — Po \$1: Johanna Merkun, Mrs. E. Komin, John Per, Mary Hegler, Anton Gregorac, Augusta Belinger, Mrs. Ivana Jerin, Mary Levar, Mr. Frank Rozman, Mrs. A. Srbel, Mrs. Matilda Ropret, Adeline, Louis, Vincent Gabrenya, Mrs. Rose Jaksa, Elmer Perme, Gertrude Zaman, Math Mihelcic. — Po 50c: Anton Zupancic, Mary Jakopich.
- Collinwood — Po \$1: N. N.
- Euclid — Po \$10: Mrs. Jennie Intihar. — Po \$5: Conneaut — Po \$1: John Berus.
- Lisbon — Po \$1: Mary Lowsha.
- Lorain — Po \$25: Dr. Marije Čistega Spočetja št. 85 85 KSKJ. — Po \$10: Mr. in Mrs. Perushek. — Po \$2.50: Frank Tomazin, družina A. Zalar. — Po \$1: Mrs. A. Pogacar, Mrs. Ivana Pavel.
- Maple Heights — Po \$3: Slov. Ženska Zveza št. 42.
- Warren — Po \$5: Slovenian Ladies Union No. 42.
- OREGON—**
- Portland — Po \$2: Dr. Gospa Sinjska št. 235.
- PENNSYLVANIA—**
- Aliquippa — Po \$1: J. Yager.
- Beaver — Po \$5: M. Falica.
- Bessemer — Po \$5: Jacob Leskovitz. — Po \$2: Mrs. Mary Oblak.
- Bridgeville — Po \$5: Slovenian Womens Union No. 90, F. Kopac.
- Burgettstown — Po \$10: Dr. sv. Antona Pad. št. 185 KSKJ. — Po \$5: J. Pintar. — Po \$2: Slov. Ženska Zveza št. 59.
- Canonsburg — Po \$2: John Pelhar.
- Conemaugh — Po 50c: A. Kobal.
- Cuddy — Po \$2: Polona Guzel.
- Etna — Po \$2: Dr. Matere Božje Lurske št. 246 KSKJ. — Po \$1: Mr. in Mrs. Geo. Krotec.
- Farrell — Po \$1: Ivan Bischan.
- Forest City — Po \$2.50: N. N., N. N. — Po \$1: Mrs. Mary Sivic, Fannie Slapnik.
- Johnstown — Po \$3: Mary Grum, F. Oblak, M. Jarnevic.
- Meadow-Lands — Po \$100: Rev. J. Vrhunec.
- Oakdale — Po \$2: Mary Pogon.
- Olyphant — Po \$5: Mrs. Margaret Zore Zimmerman, Mrs. Helen Zore.
- Pittsburgh — Po \$10: George Wiselich, dr. sv. Družine št. 11 DSD. — Po \$2.50: John Hlebec. — Po \$1: M. Rogina.
- Pittston — Po \$5: Rev. J. P. Kamin.

Sharon — Po \$2: N. N.
Steelton — Po \$25: J. Benkovic.
Strabane — Po \$10; N. N. — Po \$6: A. Bevec. —
Po \$5: Dr. Kraljica Majnika št. 194 KSKJ. — Po
\$1: Anton in Helen Turk.
Universal — Po \$5: Agnes Gereb. — Po \$1: P. Ko-
kal.
Waymart — Po \$1: Mrs. Josephine Pozel.

KANSAS—

Franklin — Po \$25: John Debrauc.
Fredonia — Po \$20: Družina Bambich. — Po \$2:
John Bambich.
Frontenac — Po \$10: Mrs. Julia Markovitz.
Kansas City — Po \$10: Dr. sv. Veronika št. 115
KSKJ. — Po \$1: Mrs. Mary Horzen.
Mulberry — Po \$2.50: Bridget Paulich.

KOČA STRICA TOMA

Amerikanska povest.
POSLOVENIL FR. MALAVAŠIČ.

(Dalje)

STEM je bil pogovor končan, katerega pa je še skrivaj poslušal nekdo drugi, ne da bi si bila ona dva to mislila. Bila je to uboga Eliza. Pogovor z možem Jurijem je hudo vznemiril njeno srce in tudi grozna skrb zastran kupčevalca s sužnji ji ni dala spati. Ker pa je bila njena soba tik one, v kateri sta se pogovarjala gospod Zebij in njegova žena, in ker je med govorom slišala imenovati svoje in Henrikoov ime, se je po prstih splazila do vrat, kjer je slišala vsako besedo tega tako usodepolnega govora.

V začetku je bila vsa omamljena in onesveščena; pa kmalu jo je zdramila misel, da tukaj ne gre samo zanjo, temveč za njeno ljubo, drago dete. Ta misel jo je navdala s tako močjo in jo prešinila s tako odločnostjo, da se je sama sebi čudila. Vrnivša se v svojo sobico se je spomnila marsičesa prijetnega iz prejšnjih časov. Tam v kotičku pri oknu je sedela tolikokrat in pela pri svojem šivanju; tam v mali omari so bile še marsikateri igrače, katere je njen Henriček dobil za vezilo; tam v drugi omari in poleg nje v skrinji je bila njena prosta obleka, s kratka, tukaj je bilo njeno tiho in mirno domovje z malim, kar je imela, z vsem, kar ji je bilo ljubo in drago. Tu na posteljici pa je v spanju ležal njen sinček s pol odprtimi rdečimi usticami, s svojimi okroglimi ročicami in s svojim nedolžnim smehljajočim, z laski obsenčnim obrazkom.

“Ubogi angeljček!” je zdihnili trpinčeva Eliza sklonivša se čez njega, “prodali so te! Toda tvoja mati te bo z božjo pomočjo že rešila!”

Nobena solzica ji ni kanila na njegovo blazino; kajti človek nima v takih okoliščinah nobene solze iz stiskanega, trpinčenega srca! Eli-

za je vzela list papirja in pisala s trepetajočo roko:

“Oj gospa, predraga moja gospa! Ne imejte me za nehvaležno in ne mislite nič hudéga od mene! Vse sem slišala, kar ste ta večer govorili z gospodom. Poskusila bom oteti svoje dete. Zavoljo tega me ne bodete grajali! Bog Vam plačaj s svojim blagoslovom vso Vašo dobroto in ljubezen!”

Ko je list skup zganila in napisala naslov, je poiskala najpotrebnejšo obleko za sinčka, zavila jo v ruto ter jo opasala okrog života. Da, žalostno materino srce tudi v tej bridki uri ni pozabilo s seboj vzeti nekoliko igrač, katere so otroka najbolj veselile, posebno pa je imela pripravljene pisanega lesenega petelina, da bi se takoj igral ž njim, ko bi se zbudil.

Stalo jo je precej truda, predno, je zbrigtala malega spančka; pa vstal je vendar ter se igral s svojim petelinom, med tem pa se je mati zavila v svoje ogrinjalo.

“Kam pa greste, mati?” jo je vprašal otrok, ko je ž njegovo suknjico, čevljički in nogovicami pristopila k njegovi postelji.

Sklonila se je čez njega in mu tako milo pogledala v oči, da je kmalu uganil, da se je moralo zgoditi nekaj nenavadnega.

“Tiho, Henrik!” je rekla. “Ne smeš glasno govoriti, če ne naju slišijo. Prišel je hud mož in je hotel malega Henrika materi vzeti ter ga vtakniti v črno luknjo, pa mati tega ne dopuste; hitro te bodo oblekli in s teboj bežali, da jih grdi mož ne bo mogel dobiti.”

Tako govoreča je urno oblekla otroka, vzela ga na roke, ga še enkrat opominovaje, naj bo tih; potem je previdno odprla vratca ter tiho šla v mrzlo, ostro, zimsko noč. Bilo je v začetku meseca svečana in fantka je začelo hudo zebsti. Zato ga je še mati zavila v svoje ogrinjalo.

Njena najprva pot je bila v Tomovo koč

za dvoriščem, kjer je lahko potrkala na okno in kmalu potem stopila v sobo. Bilo je že po polnoči. Tom je ravno nocoj čez navado dolgo molil, kakor če bi bil hotel iskati nove moči za stanovitnost v trpljenju, katero bi ga imelo za deti tako naglo in tako hitro. Primerilo se je tudi posebno, da je izbral prav primerno večerno pesem, ter jo pel s posebnim navdušenjem.

Majhni zbor se je razšel še le komaj pred uro, Tom in Kloa še nista zaspala.

Dobra človeka sta se zelo začudila nad ne navadnim ponočnim obiskom, pa kmalu ju je poučila Eliza, za kaj gre.

“Na begu sem, stric Tom in teta Kloa. Na begu se svojim otrokom, kajti naš gospodar ga je prodal!”

“Prodal!” sta vzkliknila oba kakor iz enega grla ter jo zrla osupla.

“Da, prodal!” je pristavila Eliza krepko, “in še več, zavoljo tega sem najbolj prišla k vama, še več, — da kar brez okolišev povem, tudi stric Tom je prodan in sicer surovemu kupčevalcu s sužnji, Halej se imenuje, ki bo že jutri zjutraj prišel in ga prevzel.”

Tom je stal z vzdignjenimi rokami in strmim pogledom kakor okamenel in kakor v sanjah. Čez nekoliko časa je padel na svoj stari stol ter naslonil glavo na kolena. Toda to je bilo prvo znamenje njegovega tako naglo vznemirjenega duha. Kmalu se je premagal in povrnil se mu je dušni mir. Bil je popolnoma vdan v sveto božjo voljo in pripravljen sprejeti vse, kar mu je Bog naklonil. Vse solze in prošnje pomilovanja vredne njegove žene kakor tudi silno nagovarjanje Elizino, vse je bilo brezuspešno, nikakor ga niste mogli pregovoriti, da bi pobegnil.

“Ne, ne,” je rekel odločno, “ne bežim pa za nobeno ceno. Z Elizo je drugače, ne zamerim ji clo nič, da poskuša rešiti svoje dete. Kar se pa tiče mene, hočem ostati in se vdati v božjo voljo, posebno ker bom s tem, kakor posnamem iz Elizinih besed, obvaroval druge sužnje, da ne bodo prodani. Moj gospod me je vselej našel na mojem mestu, naj me najde tudi zdaj. Nikoli nisem zlorabil zaupanja svojega gospoda, nikoli prelomil svoje obljube. Tako mislim, da ji bom tudi v prihodnje zvest. Bog mi bo dal moč, da bom to, kar se odvrniti ne da, prebil s krščansko stanovitnostjo. Naš gospod me je gotovo prodal z veliko nevoljo; primorala ga je k temu

prevelika sila in trdno sem prepričan, Kloa, da bo skrbel za tebe tako, kakor do zdaj, ravno tako tudi za uboge nedolžne . . .” Tukaj je milo pogledal svoje revne sladko speče otročičke in od žalosti ni mogel govoriti dalje.

Ko se je Tom zopet zavedel, je bila njegova prva skrb, da je opomnil Elizo hitro bežati. Svetoval ji je zastran poti, po kateri naj hodi, da bi še do večera prišla v deželo Ohijo. Nazadnje je še Eliza prosila, njenemu možu po mogočnosti na skrivnem sporočiti, kaj se je zgodilo, in mu naznaniti, da tudi ona namerava pobegniti v Kanado. Potem je odšla jadrno boječa se, da je ne bi premagala neizrečena bridkost Klojina, katera je tako živo ž njo čutila, ter ji ne vzela poslednje moči, katere ji je za njenega otroka bilo treba.

Ker sta se gospod in gospa Želbij zvečer dolgo pogovarjala in prepirala, sta se zbudila zjutraj mnogo pozneje kakor navadno.

“Ne vem, kje je Eliza tako dolgo,” je opomnila Željijeva gospa, ko je že večkrat zastonj pozvonila. V tem hipu je prišel zamorček v sobo in prinesel gospodu Željiju vode, da bi si obril brado.

“Andij!” nagovorila ga je gospa Željijeva, “pojdi k Elizi in reci ji, da sem ji že trikrat pozvonila. Ubožica!” je pristavila gospa s težkim vzdihljajem.

Andij se je kmalu vrnil z besedami: “Liza je gotovo odšla; njene reči so po sobi razmetane in škrinje stoje vse odprte!”

“Gotovo je kaj zapazila in je pobegnila s svojim otrokom!” je vzkliknil gospod Želbij prestrašen.

“Bog bodi hvaljen in češčen, če je tako,” je dejala gospa z očitnim veseljem.

“Žena, ti neumno govoriš! To bo lepa reč za nas, če uide. Halej me je že tako nekako sumno pogledoval, ko sem se branil prodati dekča; če pa zve, da je ušla mati ž njim, bo gotovo mislil, da sem se ž njo pogovoril in ji pomagal k begu. To pa se nikakor ne strinja z mojim poštenjem!” To izgovorivše je odšel urno iz sobe.

Da je Eliza pobegnila, so kmalu zvedeli vsi sužnji in naselniki v sosesi ter so se vsi nad tem srčno veselili, dasiravno se niso upali vpričo gospoda Željija kazati svojega veselja. Tom je mirno opravljal svoja dela in varoval se je, kolikor mu je bilo mogoče, da bi govorili o njem

ali o Elizi; varovala se je tudi njegova verna žena, bodi si kakor koli pokazati, da ji je reč znana.

Halej je prišel ob napovedani uri po kupljeno 'blago' Sužnji, zlasti mlajši, katerim se tujega moža ni bilo bati, so imeli največje veselje, da so mu brez odloga povedali novico, da je Eliza ušla s svojim sinom. Halej je skoraj zblaznel! Hipoma je divjal v Želbijevo hišo ter je ondi razsajal tako, da mu je gospod Želbij žugal, da ga bo pahnil iz hiše. To je pomagalo vsaj toliko, da se je umiril ter sprejel ponudbo gospoda Želbija, da bi mu po mogočnosti pomagal pri lovu begunov. Želbijevo gospa, katero je surovo in drzno obnašanje kupčevalca s sužnji pregnalo iz hiše, je bila vendar toliko premetena, da je reč napeljala tako, da je še poprej kaj prigriznil, predno je šel begunce lovit. Ta čas pa je svojim sužnjem, ki so bili namenjeni spremiti Haleja, namignila, da se ne bi pri zasledovanju prehiteli, naj bi rajše šli po stari cesti, ker konjem po oni ni treba tako trdno stopati, in več takega. Sužnji niso samo obljubili ravnati se po njenem povelju, ampak so skrivaj še več storili. Ker se jim je namreč kupčevalčev konj, kateri je bil za drevo privezan, zdel silno divji, so iskali v tem priložnost, da bi kolikor mogoče odložili odhod. Zavoljo tega stopi eden h konju, hlineč se, kakor da bi ga hotel vpokojiti, ter mu sedlo privezati bolj na lahko, porine pa pri tej priložnosti pod sedlo nekoliko žirovja, katero je, kakor znano, tri-voglato, tako da je konja bodlo.

Ko je torej Halej, katerega je Želbijevo gospa po mogočnosti dolgo zadrževala, vsedel na konja in je tega žirovje hudo bodlo, se je postavil na sprednje noge, z zadnjima brcal in tako grozno skakal, da je brezsrčni Halej kmalu odletel daleč proč v travo. Ves zdivjan je od-dirjal konj z dvorišča v bližnji gozd. Se ve, so takoj poslali več Želbijeveh sužnjevev za njim, da bi ga vjeli in pripeljali nazaj. Brzo so šli za njim, pa precej, ko so dospeli v gozd in jih nihče več videl ni, so pustili konja divjati okoli, kakor se mu je ljubilo. Samo toliko so pazili, da je ostal v gozdu. Še le ko so videli, da ni treba odlašati še dalje, so se spravili in ga vjeli.

Med tem je bilo že poldan in dasiravno se je Haleju jako mudilo, mu vendar ni bilo mogoče oditi, da bi gospoda Želbija in njegove gospe ne počastil ter ž njima ne obedoval. Želbijevo go-

spa pa ga je tudi dobro vedela pregovarjati in njegove ugovore, da bo Eliza odšla predaleč, tako ročno odbijati, da je Halej, kateri je vrh tega čez vse čislal dobre jedi in izvrstno pijačo in je že tolikokrat slišal, kako dobro ume Kloa kuhati, še res ostal. "Precej bo obed pripravljen" — te besede so tudi pomagale, da se je vdal, toda predno so se res vsedli za mizo, je preteklo že davno pol ure. Vina in jedila so bila res izvrstna in Haleja se je tako polastila 'židana' volja, da je bil pri odhodu, akoravno svojih svari pozabil ni, in ko je slišal, da je ura odbila tri, še vendar dobre volje.

Zdaj pa je jako spodbodel konja in akoravno so ga premeteni spremljači zapeljači zapeljali na krivo pot in je tako prešlo mnogo časa, so vendar našli pravo sled ter odjahali po isti poti, po kateri je zjutraj odšla mulatinja

(Dalje prih.)

KATOLIŠKI SLOVENCIM! ROJAKIM!

Naznanimo Vam veselo novico, da bo letos 25.—30. 7. 1939 v Ljubljani VI. svetovni kongres Kristusa Kralja. Brez dvoma je ta kongres velika čast za našo Ljubljano in celo Slovenijo.

Oči katoličanov vsega sveta bodo obrnjene na Ljubljano. Nikdar še ni videla Ljubljana in ne Slovenija toliko odličnih tujih gostov v svojem obzidju, kakor jih bo ob tem kongresu.

Če pa so povabljeni na kongres katolici vseh narodov, prav posebno prisrčno vabimo na kongres Vas, dragi nam rojaki. Saj radi pridete, kadar morete, svojo staro domovino pogledat in pozdravit. Ta obisk lahko letos združite s kongresom. Seveda ne boste mogli na kongres priti vsi; a upamo, da Vas bo prišlo lepo število.

Navodila za udeležbo Vam bodo dali gospodje, katerim je stvar poverjena.

Priporočamo Vam tudi, da bi molili za srečen potek in uspeh kongresa, kakor molimo po vseh naših cerkvah vsako nedeljo.

Torej pa na veselo svidenje ob dnevih kongresa v naši Ljubljani!

Pripravljavni odbor za Kongres.

PILATUŽI

(“Zagorski zvonovi”)

AKO prideš v Belo Krajino in jo prepotuješ, ne smeš zamuditi prilike, da bi ne videl Vinice. Drugače se zameriš gospodu dekanu v Črnomlju, ki pravi, da mora ta lepi kraj videti vsak, ki pride preko Gorjancev. In tam nad Vinico je griček, ki se mu pravi Žeželj. S hrvaške strani in od daljnih krajev Kranjske moreš vrh tega grička videti Marijino cerkev s čudovitim glavnim oltarjem, kamor so nastavili toliko svetnikov, da se ti stori milo ob misli na živo vero in zaupanje na svete priprošnjike. Pot k tej Marijini cerkvi, ki ima svoje “posvetališče” na nedeljo Marijinega imena in je takrat noč in dan natlačena romarjev iz daljnih krajev Hrvaške in Kranjske, pot k tej Marijini cerkvi je kar dosti zložna, čeprav je res, da na grič ne moreš priti po ravnem. Ob poti pa je pred leti oče Benetič z Vinice dal postaviti štirinajst kapelic za postaje sv. križevega pota. V kapelicah so lepe in velike slike Gospodovega trpljenja na platno slikane. Zares z veseljem in pobožnostjo gre človek po tej božji poti in premišljuje trpljenje Gospodovo. Le nekaj ga boli. Vse slike svetega križevega pota so namreč pokvarjene. Bi morda kdo mislil, da so jih pokvarile vremenske nepravilnosti, pa so te čisto nedolžne. Pokvarili so jih pastirji, otroci. Hudobija! Prosim le počasi s sodbo nasproti otrokom. Na slikah imajo vse podobe rabljev in judov iztaknjene oči. Podoba Jezusova pa je povsod nedotaknjena. Pastirji so hoteli izliti svoj srd nad Jezusovimi mučilci (na Vinici imenujejo vso to sodrgo z imenom “Pilatuži”) in so jim iztaknili oči. Da s tem pokvariyo slike in napravijo veliko škodo, jim ni bilo mar. Vidi se, da je nekdo skušal popraviti in slikam vrniti njihovo prejšnjo lepoto, pa se mu ni posrečilo, usodni sledovi prevelike gorečnosti pastirjev se ne dajo zabrisati. — Ali so pa ti mladi pastirji, ki so na tak način pokazali svojo ljubezen do Jezusa, kaj pomislili na škodo, ki jo delajo? Ali so morda celo mislili, da niso včasih, ko s svojimi grehi sami Boga žalijo, nič boljši od teh “Pilatužev” in da so njihove oči zaslužile, da bi jih izdrli, ker so s smrtnim grehom mučile Gospoda? Toda, kdo bo zameril pastirem, ki so v svoji preprostosti mislili dobro! Kdo bo obsodil, ko vendar otrok

ne premisli in ne presoja, kakor bi morali odrasli.

Danes hodijo po svetu moderni “Pilutaži”, vidimo jih, gibljejo se med nami, mi pa sodimo njihova dela in bi radi, da bi jih Bog na mestu udaril, pogubil, od vsake sreče izključil. Privoščili bi jim, da jim izpadejo oči, da bi morali vsi nesrečni prisiljeni spoznati svojo krivico. In iz teh naših misli prihajajo besede obsodbe, sovraštva. In pri tem si še mislimo, da delamo prav, da pospešujemo čast božjo, ko kličemo kakor pregoreča apotsola Jakob in Janez, ogenj in strelo nad grešnike. V resnici pa delamo škodo na prekrasni sliki božjga stvarstva, ko nam ni mar duš, po božji podobi za nebesa ustvarjenih. In delamo škodo, ki jo za nami kdo skuša popraviti, pa ostanejo sledovi razdiralnega dela naših besed, naših obsodb, naših hudih želja. Če slišimo kaj o ljubezni, smo trdoglavi kakor apostoli pred prihodom Svetega Duha. In še zraven pozabljamo na svoj dolg pred Bogom, na bruno v svojem očesu, skušamo omesti ves svet, le gnoj v nas samih nas ne boli.

Pa bi vendar v ljubezni in odpuščanju in pokori za lastne slabosti res mogli povečati slavo božjo.

Ko bi imeli duha Kristusovega!

To naj bi bila naša postna Katoliška akcija, da bomo na sebi skušali upodobiti zaničevanega Kristusa, čigar podoba je svetla, čista, vsa božja, pa naj so jo “Pilatuži” še bolj opljuvali, onečastili in oblatili. Čigar ljubezen je ostala večja kakor vse sovraštvo. Ob grobu papeža Pija XI., čigar življenjsko delo je Katoliška akcija, se zamislimo v svoje katoliško poslanstvo in najprej sebe podvrzimo Trpečemu Kralju.

ZAHVALE.

Javno se zahvaljujem Mariji Pomagaj, ki mi je pomagala iz velikih stisk in nadlog. — Mary Novak.

Zahvaljujem se Mariji in sv. Jožefu za vrnjeno zdravje. Priporočam se v molitev in prilagam dar za novi samostan. — Frances Pirman.

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pomagaj za nepričakovano hitro uslišano prošnjo. Prilagam dar v dober namen. — Mrs. J. Grdina.

DVE NOVI KNJIGI – BERITE!

Prvi knjigi bo naslov "ZA BOŽJIM KLICEM". O njej nam sporoča Rev. Julius Slapšak od sv. Lovrenca v Clevelandu. Knjiga bo izšla v tiskarni Groblje—Domžale v letošnjem maju. Obsegala bo zanimive spomine, ki jih je napisal g. kanonik Oman v listu Ameriška Domovina. Za knjigo jih je uredil in jih bo izdal profesor dr. Franc Trdan v št. Vidu nad Ljubljano. Knjiga bo torej prinesla zelo zanimivo in poučno čtivo. Zelo je želeli, da bi si jo naročili že naprej mnogi ameriški Slovenci.

Kdor jo bo naročil takoj sedaj, jo dobi po znižani ceni \$1.00. Pozneje bo dražja. Naročajte si knjigo kar pri Ave Mariji v Lemontu, ki je iz prijaznosti prevzela sprejemanje naročil. Pišite torej na naslov: Ave Maria, Box 608, Lemont, Ill., in ne pozabite priložiti \$1.00.

Druga knjiga, ki jo želimo toplo priporočiti našim ljudem, je že izšla — tudi ta v starem kraju in sicer v Ljubljani v zalogi Rafaelove Družbe — in se imenuje IZSELJENSKI ZBORNIK. To knjigo smo pred časom že oznanili v našem listu, pa je šele sedaj izšla in so nam jo poslali v oceno in priporočilo.

Sami nismo prav razumeli, kako in kaj imati s to knjigo, sedaj je pa seveda vse pojasnjeno. V predgovoru piše urednik, Rev. Kazimir Zakrajšek, takole:

"Za lansko leto je izdala Rafaelova Družba Izseljenski Koledar. Obnesel se je . . . Začutili smo pa, da bi pod tem imenom letna publikacija Družbe sv. Rafaela morda ne uspela tako dobro. Preveč je že raznih koledarjev in koledarčkov in koledarčičev.

Tudi smo lani ustanovili Izseljensko zbornico. Ta publikacija naj bi služila v odlični meri tudi njej. Zato smo se odločili spremeniti Izseljenski Koledar v Izseljenski Zbornik, in tu je prvi letnik."

S tem pojasnilom je vse povedano. Kdor je videl lanski Izseljenski Koledar, si lahko že naprej nekoliko predstavlja, kakšen je Izseljenski Zbornik.

Mi smo naprošeni po uredniku Rev. Zakrajšku samem, da knjigo ocenimo in priporočimo.

Glede priporočila se prav nič ne obotavljamo. Velika naša želja je, da bi si knjigo naši

ljudje v velikem številu naročali. Iz nje bodo dobili globok upogled v razna vprašanja, ki so v zvezi s slovenskim izseljenskim problemom. Marsikdo se bo resnično začudil, ko bo spoznal, kako na široko so naši ljudje raztreseni po vsej veliki okrogli zemlji. Enako se bo šele po branju te knjige zavedel, kaj vse to pomeni za naš drobni narod. In še bo spoznal, kakšne naloge si je naprtila Družba sv. Rafaela.

Morebiti so zgorajšnje vrstice obenem že tudi — ocena. Če je tako, smo s tem opravili tudi to svojo dolžnost. Vendar smo v teh kratkih vrsticah kvečemu ocenili vrline te knjige. Razume se pa, da knjiga tudi brez pomanjkljivosti ni. V adresarju so celo prav neprijetne napake. Ta ali oni bo grajal brez pridržka. Ali naj tudi mi?

Bodimo odkritosrčni: če bi nas kdo poleg svojega poklicnega dela vzel v roke pripravo take knjige, bi mu nujno morala knjiga priti spod rok precej nepopolna, ali pa bi nikoli ne izšla. Toliko bolj je to nujno za moža v domovini, ki je na vse plati zaposljen.

Urednik sam pravi:

"Sprejmite ga, čeprav je reven in zelo, zelo pomanjkljiv, ker ni pomanjkljiv in reven zaradi nas, temveč zaradi — tebe, narod!

Ali je naše slovensko izseljenstvo Družbi sv. Rafaela že podalo tisto sodelujočo roko, kakor bi njegove lastne koristi zahtevale?

Še malo ne!"

Tudi v teh vrsticah je mnogo povedano. Vzemimo si stvar k srcu in naročajmo ta Zbornik, ki nam bo dal mnogo misliti, če ga bomo s SLOVENSKIM srcem prebirali.

Naroča se pri Družbi sv. Rafaela v Ljubljani in stane za Ameriko 50 centov.

NOVE NAROČNIKE POSLALI:

Br. Antonin	6
Frances Branicec	1
Mary Milavec	1
Mary Cadonič	2
Jennie Skerl	1
Frank Ulčar	1
Angela Preglad	2
Lucija Gregorčič	2
Mrs. A. Zalar	4
Mary Papesch, Joliet	75
Steve Papesch, Joliet	49

Iskrena hvala in vsa čast Jolietčanom, posebno obema Papežema.

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

P. Bernard.

NEW YORK, N. Y. — Piše Gertruda Luteršek. — Neke vrstice v zadnji številki so me spomnile, da sem že na dolgu z naročnino. Na ta list sem naročena že več ko 25 let in bi ne mogla biti več brez njega. Res je težko plačevati, ampak prevelika pokora bi bila, če bi morala kdaj biti brez tega lista. Saj mi je celo vedno ljubši. Človek bi morda dejal, da se moraš naveličati kake reči, če jo dolgo časa imaš. Prav verjetno je, da velja ta izrek za to ali ono stvar, za naš list Ave Maria gotovo ne velja. Zdaj pa še pošiljam eno pesemco, ki tako lepo izraža zaupanje v Marijo.

Mati naša, bodi tolažilo
nam, ki plakamo v dolini solz.
Bodi nam k zveličanju vodilo,
da pota ne zgrešimo pravega.

Pogosto zaupljivo se zbirajmo
pred to podobo svete Matere.
Pod njeno varstvo verno se podajmo,
da čutimo nad sabo njeno moč.

EUCLID, OHIO. — Piše Jennie Sintich. — Ravnokar je bil pri nas Večni popotnik iz Lemonta. Ponovila sem naročnino in tudi dala dar za novi samostan. Zraven tega pa še enega novega naročnika. To ne povem zavoljo lastne hvale, ampak zato, da bi spodbudila še druge, ki bodo to brali. Jaz imam namreč navado, da vsako leto dobim enega novega. Prej si ne dam miru, dokler ga nimam. Pa dosedaj se mi je še vsako leto posrečilo. Tako bom skušala tudi z naprej, ampak zelo želim, da bi našla med ljubitelji tega lista mnogo posnemalcev. Kaj pravite, možje in žene? Pozdravljam vse naročnike in bralce, posebno mojega brata Tomaža v starem kraju, ki tudi dobiva ta list in ga zelo rad bere. Njemu tudi sporočam, da sem se preselila in je sedaj moj naslo 910 E. 222 St., Euglid, Ohio.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Jože Grdina. — Nekoliko sem vseeno radoveden, kako kaj ugibajo tisto uganko: JOŽE GRDINA — FIVE. Seveda urednik Ave Marije je dobro vedel, da

je tisto bil tiskarski škrat, pa se je nekoliko pošalil ž njim in z menoj. Jaz sem sam zase dejal, da ni škrat ampak kozel. Ali je kdo uganil? (Na uho naj bo povedano Jožetu Grdini, da se ni nihče oglasil. Zdaj je pa vprašanje, zakaj ne? Ali ljudje ne berejo lista Ave Maria, ali ne brejo Jožetovega potopisa, ali je bila uganka res tako težka, ali pa nihče noče imeti lista — zastonj? ??? To je pa tako velika uganka, da je sploh nerešljiva, zato tudi ni nobene nagrade za njeno rešitev . . .)

ELY, MINN. — Piše Mary Zbasnik. — Moja bolezen se mi je že drugič povrnila in je bila kaj težka. Zdaj sem zopet boljša, za kar se iskreno zahvaljujem Mariji Pomagaj. Naj ji bo izrečena javna zahvala. Pa tudi vsem prijateljem in znancem se zahvaljujem za prijazne obiske v bolnišnici. — Zraven tega tudi pošiljam par besed v pozdrav novemu papežu Piju XII.

Plamen je goreč zasvetil
v zemlje naše črno noč.
Papež Pij je ogenj ta,
ki prisvetil je z neba.

Torej bodi nam pozdravljen,
Pij Dvanajsti, srčno slavljen.
Slava, slava papežu,
Piju najnovejšemu!

WILLARD, WIS. — Piše Anton Fortuna. — Prav lep pozdrav vsem v Lemontu, posebno P. Bernardu. Sporočam mu, da sta slavna "Dva Profesorja" še živa in včasih še kaj zapojeta. Hudo je pa to, ker manjka novih skladb, stare so pa že vse prežvečene. Kako bi se naredilo, da bi se kaj novega dobilo? (Poglej ga no spaka, profesorja taka! Možgane nagnita in pesem zložita! Potem se bo pelo, da vse bo grmelo. Pozdravov milijone, o, Janez in Tone!)

CLEVELAND, OHIO. — Pišejo g. kanonik. — Ongava špela je pa rekla, da ji list kar ustavite. Je pripomnila, da ima preveč sitnosti ž njim. Tako je na tem svetu. Tisti, ki bi najbolj potrebovali dobrega krščanskega čtiva, tisti ga ne marajo. Drugi so pa zopet taki, da bi radi

brali, če bi jim kdo list plačeval. Le kake žrtve za dobro stvar si ne upamo prenesti. Koliko se potroši za telesne potrebe (in nepotrebe), kajenje, preobilno pijačo in tako dalje. Za izobrazbo so pa ljudje tako brezbrizni, da se jim takoj vsakega majhnega centa škoda zdi. Brezdvomno prekaša list Ave Maria vse druge v zanimivi in zares koristni vsebini. Dvakrat tako visoka naročnina bi ne bila prav nič preveč. Oj ti narobe svet! V nebesih bo že zato lepo, ker bodo ljudje znali ceniti, kar je dobro, lepo in sveto. Seveda, kdor hoče doseči to in priti tja gor, si mora to zaslužiti na tem svetu s pametnim ravnanjem. Ave Mariji pa želim 50.000 naročnikov in — PLAČNIKOV!!!

SAN FRANCISCO, CALIF. — Piše John Bartol. — Pred kratkim je tu preminul mladi Anton Judnich v starosti 27 let. Pohajal je St. Clara vseučilišče. Bil je globoko veren mladenič. Tudi je bil član društva Najsv. Imena. Pet dni pred smrtjo je še z društvom vred pristopil k mizi Gospodovi. Zapušča mlado vdovo, ki je malo pred poroko prestopila v katoliško vero. Tudi je ostal za njim pet mesecev star sinček. Antonov katehet je imel v cerkvi zelo pomemben pogrebni govor, v katerem je orisal krasni značaj pokojnikov in ga nam stavil za zgled. Rajnikovi starši so izvrstni podporniki naše cerkve in dobrih katoliških listov. Naj jim bo izrečeno prisrčno sožalje, kakor tudi vsem drugim sorodnikom.

KAKO SMO POTOVALI

(Nadaljevanje s strani 18.)

smo nadaljevali pot, smo med drugimi postajami zlasti opazili še škofjo Loko in št. Vid nad Ljubljano.

No, še malo in bili smo na cilju svoje poti, v beli Ljubljani. Tam nas je pa pričakovala naravnost ogromna množica z godbo na čelu. Pozdravnih klicev je bilo nič koliko. Ženske so vse imele cvetlične šopke v rokah. Ko smo zagledali iz vlaka to živo množico, so nam zaigrale solze presenečenja v očeh, saj kaj takega si nismo mogli misliti. V hipu smo pozabili vso dolgo vožnjo in njene neprijetnosti, neprespana noč je bila, kakor da je ni bilo. Ko smo pa izstopili in so nas obdali sorodniki in znanci, smo doživljali trenutke, ki ostanejo za vse čase nepopisni . . . Jaz sem najprej zagledala in spoznala g. Kazimirja Zakrajška, ustanovitelja li-

sta Ave Maria. Veliko spominov mi je obudil pogled nanj.

Izmed sorodnikov me je prišla čakati sestra Frančiška, ki je nisem videla celih 29 let. Lahko si mislite, kako je bilo veselo snidenje. Pa že sem postala pozorna na pozdravne nagovore, ki so se začeli vrstiti drug za drugim. Prisoten je bil ban dr. Natlačen s soprogo, ki je imela v rokah vse priprave za ta sprejem. Tudi ljubljanski župan dr. Adlešič s soprogo nas je prišel pozdravit. Dalje zastopniki Rafaelove družbe, zlasti že omenjeni g. p. Kazimir, ki nam je izrekel prisrčno dobrodošlico tudi v imenu prevz. škofa Rožmana. Dalje moram omeniti še gosposodično Cilko Krekovo, ki je bila v narodni noši in nam je tudi spregovorila v pozdrav. Naša predsednica Mrs. Priland se je zahvalila v našem imenu za izkazano nam čast, potem je še govorila Miss Evelyn Fabian iz Chicage, ki je ondi učiteljica.

Po tako slovesnem sprejemu smo se spravili v prijetno senco in dobili dober prigrizek, ki ga nam je preskrbela gospa Rusova od francoske linije. Prav zelo se nam je prileglo. Naj še omenim, da nismo imeli prav nič sitnosti s prtljago, zakaj za vse sta skrbela naša voditelja, gospoda Zakrajšek in Kolander. Naj jima bo izrečena iskrena zahvala. Po okrepcilu smo stopile nekoliko po Ljubljani. Jaz sem si šla kupiti par "sliparjev", ki jih nisem bila vzela s seboj. Mislila sem si, kaj bi vlačila preko morja take malenkosti, saj jih lahko tam ceneje kupim. Ampak to sem z začudenjem takoj videla, da so cene še višje ko tu. Morebiti je treba kaj plačati tudi za priklanjanje . . .

Po kratkem obotavljanju sva šli s sestro na postajo, da si preskrbiva listek za vlak do postaje Žlebič. Opazila sem, da je na postaji prav tako ko v Ameriki, da namreč "na radio" kličejo imena postaj in odhod vlakov. Ampak ko sem prišla do vlaka, sem precej videla, da nismo več v Ameriki. Stopnice do voza so bile zelo visoke in kar zaskrbelo me je, kako se bom gor skobacala. Potem pa še dva ročna kovčega potegniti za seboj. To rečem, da je bilo treba resnične korajže, preden sem bila lepo na varnem. In ko smo se peljali, sem imela vtis, da gremo z velikim vozom po seno. Tako močno je namreč ropotal vlak.

Korajža je pa bila spet potrebna, ko smo dospeli v Žlebič. Tako globok skok na zemljo

ni nobena šala. Za tem je pa prišla na vrsto triurna vožnja s konjsko vprego. Voznik naju je že čakal in vse je šlo gladko, če hočem to po starokrajsko povedati. Na tihem sem si pa vendar mislila — blažena Amerika . . . Ko sva dospeli domov, je bila ura že polenajstih ponoči, zato je bilo treba iti spat. Ko sem se pa drugo jutro prebudila, se nisem mogla takoj domisliti, kje prav za prav sem. Nekaj časa sem ugibala, če je ta svet okoli mene živa resnica, ali se mi morda samo sanja. Kmalu dopoldne so pričeli prihajati ljudje, pa moram reči, da so se mi zdeli kakor duše v vicah, tako drobni in trhli so se mi zdeli. Poznala jih pa seveda nisem dosti. (Konec prih.)

OD SESTER IZ LEMONTA

Mrzli zimski dnevi se poslavljajo od naših gričev in raznobarni ptički so se že začeli oglašati po še golih vejah drevja in grmičja. Spomlad bo skoraj tukaj, spomlad, ki vabi meščane na deželo, v prosto naravo. Tudi naš hribček bo nekako oživel, ko bomo začele romati k lurski votlini in sledile našega trpečega Zveličarja od vrta Getzemani do Kalvarije, po stezi križevga pota okrog naše prijazne dolinice. Pri takih obiskih se vselej spomnimo naših dobrotnikov, ki so nam pripomogli do teh lepih spomenikov, in vseh drugih, ki nam na kak način pomagajo. Imena darovalcev za Oljsko goro objavimo enkrat pozneje, sedaj omenimo le one, ki so se nas ob eni ali drugi priložnosti spomnili s svojim darom. Vsem Bog povrni!

Darovali so: \$10: Mr. in Mrs. Lipoglavšek, George Nagode, Dr. Zaletel, Josephine Ponikvar, Anton Grdina. — \$8: Theresa Kremesec. — \$6: Mrs. Gabrnja, Mr. Pekol. — \$5: Mrs. Stražišar, Mrs. Tegel, Mr. Andranja, Mary Barle, Mrs. Boršnik, Mary Hočevnar. — \$4: Mrs. Kness. — \$3: Mrs. Adamich, Mr. Stajer, Silvester Hrastar. — \$2.50: Mrs. Vidmar. — \$2: Mr. Leskovec, Mr. Ošlak, Mary Jurkovich, Max Omrzel. — \$1: Mrs. Ivancich, Mary Kremesec, Mrs. Stefancich, John Toplak, Mrs. Kure, Mr. Baznik, Margaret Mestek, Frank Jurkovich, Mrs. Zupcich, Tony Ferik, Mrs. Zakrajšek.

DAROVI

ZA LIST AVE MARIA IN MARIJA POMAGAJ — Po \$5: Rev. M. Kobe. — Po \$2: Mrs. Podpečnik, M. Stupnik. — Po \$1: Mrs. J. Brula, A. Hren, N. N., Joliet, J. Merkun, K. Turk, A. Hočevnar, Mr. Jakopic, Mrs. Jakopic, druž. Mulec, M. Strelekar, Mrs. Strniša, J. Berus, A. Butina, M. Pavlesich, M. Kopač, Mrs. M. Tomšič. — Po 50: T. Fear, J. Pintar, M. Zakrajšek, J. Ponikvar, A. Kump, M. Sivic, Mrs. A. Kralj, Mrs. Sterlin. — Po 25: Mrs. Race.

ZA LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ — Po \$5: M. Barle. — Po \$2.50: M. Koren. — Po \$2: Mrs. Hren. — Po \$1.50: K. Bartol, R. Geiner. — Po \$1: J. Pasdertz, A. Sustaršich, A. Jevnik, R. Verbic, J. Vidic, M. Zallar, M. Lovša, P. Vida, R. Zupančič, M. Sterling, Mrs. J. Jager. — Po 50c: Mrs. Svigel, J. Hribjan, F. Petrič, N. N. Joliet, Mrs. J. Horvat, A. Gole, M. Rojc, Mrs. Zalokar, T. Kmet, Mrs. Mishmash, M. Sadar, M. Pirnat, F. Pantzar, T. Glivar, U. Blatnik, M. Luznar, Mrs. J. Bambich, I. Režek, R. Pirc, A. Mravinec, Mrs. Gorišek, F. Nečimer, M. Tomšič, T. Zdešar, A. Rus, Mrs. A. Križe, K. Kuzma. — Po 25c: Mrs. Zobec, J. Benedict.

APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA — Po \$10: H. Ivanich, A. Pucel, Mr. Baskovic, Mrs. Baskovich, M. Ivanc, R. Urbancič, R. Ujčič, D. Lužar, M. Žgajnar, M. Strelekar, J. Tekavc, M. Tekavc, Mr. A. Štih, J. Anžlovar. — Po \$5: B. Matesha, M. Matesha, K. Nasenbenny. — Po \$1: J. Videtich, M. Videtich, M. Anžick, M. Lekan.

ZA SV. MASE — Po \$30: J. Anžlovar. — Po \$15: M. Zakrajšek. — Po \$10: M. Matjašič, T. Kmet, F. Lavrich, M. Puc. — Po \$7: N. Schneider. — Po \$6: Mrs. J. Pullman. — Po \$5: Druž. Lužar, M. Barle, J. Anžlovar, Mrs. M. Judnich. — Po \$4: P. Vida, M. Zallar, F. Slapnikar, Fam. Bevc, druž. Rožich. — Po \$3: A. Sustaršich, J. Merkun, Mrs. Krainjc, J. Robich, Mrs. Rozman, J. Bratush, Mrs. Mirtič, Mrs. Pirc, J. Kuhel, K. Brucey, A. Drasler, Mrs. Lavrich, F. Bogovich, Mrs. Verzuh, J. Znidaršič. — Po \$2.50: J. Smrekar. — Po \$2: U. Luzar, Mrs. Drageman, Mrs. Svigel, J. Zlogar, druž. Zalokar, M. Sadar, Mrs. Belinger, A. Slanc, J. Fabjan, F. Fabjan, N. N. Cleveland, Mrs. Yartz, Mrs. Cerček, K. Filipič, F. Deblock, Mrs. Kranjc, F. Petravčič. — Po \$1.50: F. Rupret, M. Lafevre. — Po \$1: J. Strojnar, Mrs. A. Zagar, L. Smrekar, J. Hribar, F. Ambrožič, R. Bizjak, U. Koporc, Mrs. Gospich, A. Jereb, M. Govednik, Mrs. Gole, J. Hrovat, F. Judnič, Mrs. Razboršek, Mrs. Orazem, Mrs. Mulec, J. Glivar, Mrs. J. Ambrožich, M. Jarnevich, Mrs. T. Zupan, A. Hegler, F. Gerčman, M. Tomec, A. Letnikar, M. Selak, M. Jenko, N. N., Joliet, Mrs. Udovich, Mrs. Panijan, Mrs. Grahek, A. Majerle, J. Hočevnar, K. Kolar, J. Vik, Mrs. Lončar, F. Lebon, N. N., R. Judnic, Mrs. Judnich, F. Dokl, K. Butala, M. Tomec, J. Kastelic, J. Novak, A. Nemgar, J. Struna, A. Molek, L. Dolinšek, T. Luzar, J. Benedict, K. Modiran, J. Zupančič, Mrs. J. Bambich, H. Somrak, M. Terlep, Mrs. J. Grdina, F. Vlašič, K. Lovrin, K. Cesar, J. Butala, F. Bozich, F. Režek, M. Koren, Mrs. A. J. Suklej, T. Zdešar, Mrs. Smerdel, Mrs. Beg, Mrs. Podpečnik, Mrs. Cetinsky, F. Dernovšek, M. Klobuchar, J. Jager, J. Kokal, F. Plantar, J. Pintar, M. Skulj, J. Strojnar, M. Skulj.

POVEST O SVETI NEŽI

Fra. Martin OFM.

(Dalje)

VOLK IN LISJAK.

(Zdaj pride v našo povest Korvin, sin mestnega prefekta. S Fulvijem se je bil seznanil in oba sta se pogodila, da bosta skupaj lovila kristjane, za lasten dobiček, seveda. Poglejmo, kako gresta volk in lisjak na delo.)

Ko je bil njun govor končan, reče Fulvij Korvinu: "Za sedaj molči; tam-le prihajajo znanci; čakaj me jutri zarana na Patricijevi cesti pri Novatovih toplicah, pa preoblečen. Tam se bova več pomenila."

Korvin je odšel domov in je bil prav zadovoljen s tem, kar je danes opravil. Takoj si je preskrbel oguljeno obleko sužnja in drugi dan se je komaj danilo, ko je že stal na svojem mestu. Dolgo ni bilo njegovega novega prijatelja; naposled pride zaviti v široko obleko in klobuk potisnjen na čelo.

"Dobro jutro," nagovori Korvina. "Menda sem te pustil malo predolgo čakati v mrzlem jutru, posebno ker si tako slabo opravljen."

"Res bi me bil skoro obhajal dolg čas, ko bi ne bil nekaj opazoval, kar me je prav zelo zanimalo."

"Kaj neki?"

"Že od prvega jutra lazi in se plazi mimo mene cela procesija na vse načine pokvečenih in pohabljenih ljudi: slepi, kruljevi, polomljeni, vsled starosti potrti in drugačne pokveke; kar trumoma hodijo zadaj pri malih vratih v to-le hišo! Spredaj pri velikem vходу pa zahajajo v poslopje ljudje boljših stanov, tako se mi zdi."

"Ali znabiti veš, čigava je ta hiša? Poslopje je staro in veliko, pa precej zanemarjeno."

"Hiša je nekega prav bogatega in, kakor pripovedujejo, prav skopega patricija! — Poglej, poglej, že zopet dva!"

Bil je siv, sključen starček, katerega je vodila in podpirala mlada vesela deklica; prav prijazno sta se pomenkovala. "Še malo stopinj, pa sva tam," reče deklica starčku. "Potem se boš odpočil."

"Hvala lepa, hvala, drago dete," odgovori starec, "ker si tako zgodaj prišla pome."

"Vedela sem, da potrebuješ pomoči. Ker me doma prav nič ne potrebujejo, sem šla po tebe."

"Ali si opazil, Korvin?" izpregovori Fulvij. "Deklica je slepa. Le poglej, kako naravnost stopa, ne pogleda ne na desno, ne na levo."

"Saj res! Pa tudi to sem zapazil, da so ti berači vse drugi in drugačni od onih na Aricijevem mostu. (To je bil prostor blizu mesta, kjer se je shajalo največ in najsilnejših beračonov.) Niso divji, ampak celo veselega obraza. In ne eden me ni prosil daru."

"Zares čudno. To-le reč bi rad spoznal malo bolj natanko. Znabiti se nama tukaj posreči lep dobiček. Praviš, da je gospodar zelo bogat? Ko bi se pač moglo v hišo?"

"Veš kaj? Čevlje bom sezul in sključil nogo, potem pa se pomešal med to drhal. Pojdem predrzno noter z njimi vred. Kakor se bodo vedli oni, tako jaz."

"Tako ne pojde, ker skoro gotovo poznajo v hiši vse te ljudi."

"Mislim, da ne," odgovori Korvin, "ker me jih je več vprašalo, če je to hiša gospice Neže."

"Čigava?" začudi se Fulvij.

"Kaj me gledaš tako debelo? Hiša je Nežinih staršev. Ker je pa mlada nevesta zelo bogata, morda nič manj kot njena tetka Fabiola, zato jo ljudje poznajo bolj ko njene starše in poprašujejo le po nji."

Fulvij malo pomolči in sum se mu vzdiga v glavi. Ali prevažen se mu zdi, da bi ga razodel pajdašu. Reče mu le: "Če dobro veš, da ti ljudje niso znani pri domačih, tedaj le poskusi s svojo zvijačo. Jaz sem z gospico nekoliko znan, torej hočem škusiti pri prednjih vratih — tako nama pojde menda še bolj po sreči."

"Upam; kjer se za zarotita volk in lisjak zoper ovčji hlev, tam jima malokje spodleti."

Fulvij ga zaničljivo pogleda od strani in vsak odide na svoje mesto.

Preden povemo, kako se jima je godilo, hočemo čitatelje nekoliko seznaniti z Nežino rodbino.

Nežini starši so bili stare, plemenite družine, katera je že pred več rodovi sprejela Kristusovo vero in v svoji vrsti štela že nekaj mučencev. In kakor so neverne družine visoko v spominu imele in častile tiste pradede, kateri so

se skazali v vojski junake, ali pa so bili v visokih državnih službah, tako je ta krščanska rodovina častila tiste svoje prednike, ki so prelili svojo kri za Odrešenika. Vse veselje in upanje družine je bila sedaj Neža, edini otrok in dedič. Bila je pa tudi Nežica tako priljudnega obnašanja, tako rahločutna, tako mehkega in blagega srca, tako čiste in nedolžne duše, da jo je ljubil vsak, kdor jo je videl. Le en del poslopja so imeli Nežini starši za svoje stanovanje, katero je bilo lepo opravljeno. Tu so živeli tiho in mirno, sprejemali pičlo število prijateljev in se malo menili za svet, kakor tudi Nežica ni marala zanj. V tem stanovanju jo je večkrat obiskala Fabiola, akoravno je rajši Neža hodila k nji.

Pogani, kateri so jih obiskovali in sodili po vnanjem, so mislili, da iz zgolj skoposti žive tako sami za se in preprosto, in da so si že prisko-pušili in nakopičili kdo ve kake kupe zlata. Tudi so mislili, da leži ves notranji del hiše zanemarjen in v razvalinah, ker nikdar niso videli odprtega. To pa ni bilo res. Znotranji del, prostorni dvor z bližnjo dvorano vred, so prena-redili v cerkev, v gornjih prostorih hiše so se shajali reveži in prejemale darove iz rok diakona Reparata. Cerkev namreč si je štela v sveto dolžnost, skrbeti za siromake. Razdelila je Rim v sedem okrajev in v vsakem okraju skrb zanje izročila enemu sedmih diakonov.

Tudi so bile v tej krščanski hiši vedno pripravljene sobe za tujce. Lepo so pogostili vsakega, kdor je priromal od kake druge cerkve s priporočilom predstojnikov. Pripravljene so bile v gornjih prostorih tudi postelje za stare in bolne ljudi, katerim so stregle diakonise in drugi, ki so se ponudili k temu delu usmiljenja. Tukaj je stanovala tudi slepa deklica, katera pa ni hotela vzeti jedil doma, kakor smo že slišali.

(Treba je malo reči o Pankraciju, edinem sinu svoje matere Lucine, ker ravnokar bomo slišali o njem. Doma je imela njegova mati polno stare srebrne šare, kar pa ji je bilo vse brez koristi. Mlad fantič, čigar oče je že davno umrl mučeniške smrti, je imel biti dedič vse te starinske lepотиje. Je bil zadnji svojega rodu in tak je nameraval ostati. Bal se je pa, da se vsak čas vname hudo preganjanje in tako bi morebiti vse prišlo v roke vlade. Sam ni hotel razdeliti ubožcem, da bi ga ljudje ne hvalili, in

zato je vse izročil Boštjanu, da on poskrbi, kako se naj razdeli med reveže.)

Slišali smo, kako je Pankracij prosil Boštjana, da bi kje v kaki tuji hiši razdelil srebrnino in druge dragocenosti, revežem namenjene. Hiša Nežina se je Boštjanu zdela najpripravnější v ta namen. Ravno na to jutro je bila napovedana razdelitev Pankracijevega bogastva. Tudi drugi okraji so poslali svoje ubožce in z njimi so prišli diakoni, kakor tudi Boštjan, Pankracij in drugi boljših stanov. Te je videl Korvin dohajati v hišo pri velikem vhodu.

VOLK IN LISJAK MED OVCAMI.

Ravno je zopet prišlo nekaj revežev. Tem se pridruži Korvin. Kakor so delali oni, delal je on in jim bil v vsem podoben, samo v ponižnem vedenju ne. Pri durih je vsak izrekel besede: "Deo gratias — hvala Bogu". Tudi on zamrma: "Deo gratias" in z drugimi vred je smel v hišo. Kmalu pride na notranji hišni dvor, kjer je bilo zbranih že mnogo revežev in nadložnih ljudi. Postavili so moške na eno stran in ženske na drugo. Na mizi je bilo nakopičene srebrnine in zlatnine in zraven dragega kamenja. Pri mizi pa sta stala dva zlatarja s tehtnicami, da bi vse to skrbno pretehtala, cenila in kupila za denarje. Tudi denar je ležal že pripravljen, in ta denar je imel biti razdeljen med ubožce.

Neizrečeno željno je gledal Korvin na vso to dragocenost. "O, ko bi mogel vse to pograbit jaz," si misli. "Kar k mizi bom skočil, nekaj pobasal v malho in stekel."

Ali kmalu izprevidi, da to ne gre. Torej čaka, da mu sami dajo njegov delež. Ubožci so se jeli pomenkovati in kramljati drug z drugim, le njega nihče ne nagovori. To mu začne delati skrb. Mladi možje, ki so nad navadno obleko nosili še drugo krajšo s širokimi kratkimi rokavi, kakršno so nosili v Dalmaciji in jo torej imenovali dalmatiko, so hiteli semtertja, zbirali reveže vsak svojega okraja in jih postavljali v vrsto ob straneh. Ker Korvina ni nihče poznal, je ostal naposled sam sredi dvorane. Čudno mu je bilo pri srcu. Sin mestnega prefekta je stal tu kot berač med berači. Sin mestnega prefekta, ki mu je bilo skrbeti za hišno pravico vsakatega, se je priril in prodrl v tujo hišo, v plemenito hišo — po zvijači in goljufiji!

Diakoni so jeli pogledovati nanj, se pomenkovati — gotovo o njem. Zdelo se mu je, da celo slepci štrle vanj, da kruljevi govorijo s svojimi berglami . . . Kar vrtelo se mu je v glavi. Pogleduje na duri, da bi zbežal, ali, o joj, pri njih je stal sivi starček Diogen s svojima korenjaškima sinovoma. Edina tolažba mu je še ostala: "Saj me ne poznajo, se bom že kako izgovoril."

Naposled stopi k njemu diakon Reparat ter ga prijazno popraša: "Prijatelj, ti menda nisi iz nobenega danes semkaj povabljenih okrajev. Kje pa stanuješ?"

"V okraju Alta semita."

'Alta semita' je bil pač en okraj mesta, a po politični razdelitvi, ne po cerkveni. Vendar mu odgovori Reparat: "Alta semita je pač v mojem okraju, ali ne spominjam se, da bi te bil že kdaj videl."

Ko mu je to govoril, je zapazil, da je tujec obledel kot mrlič, omahoval in zrl na duri, v katerih se je ravno prikazal Pankracij. Korvinu je izginilo zadnje upanje. Še en trenotek in stal je pred njim dobro mu znani mladenič, kakor takrat, ko sta zapustila šolo, samo da navzoče priče sedaj niso bili surovi in hrumeči šolski paglavci, ampak ljudje Pankraciju gotovo prav prijazni, in pa da je v teh kratkih tednih Pankracij iz plahega učenca postal krepek mladenič.

Korvin je meril druge sam po sebi in pričakoval palice ali vsaj ostrih in hudih besed. Tembolj se je začudil, ko ga Pankracij neizrečeno prijazno in vljudno nagovori: "Korvin, ali te je res zadela taka nesreča, da si prišel ob nogo? Ali si mar zapustil očetovo hišo?"

Lepa beseda pri Korvinu ni našla lepega mesta, ampak storila ga je šele prav nesramnega. Trmasto odgovori: "O, tako daleč še ni prišlo, akoravno bi se ti menda najbolj veselil tega."

"Motiš se. Verjemi, da nimam nikakršne jeze do tebe. Če potrebuješ pomoči, kar povej mi. Akoravno ni prav, da si tu, peljal te bom v posebno sobo, kjer boš nepoznan prejel dar!"

"Naj ti povem resnico: samo za šalo sem vstopil in prav veselilo bi me, če me natihoma spraviš ven."

"Korvin, Korvin!" resno izpregovori Pankracij, "to je silno žaljivo. Kaj bi rekel tvoj oče, ko bi te takega, kakršen si, dal postaviti

pred njegov sodni stol in te tožil, da si siloma udrl v hišo plemenitega Rimljana?"

"Za bogove, dragi Pankracij, nikar me ne kaznuj tako strašno!"

"Tvoj oče bi moral obsoditi svojega lastnega sina ali pa zapustiti službo."

"Rotim te pri vsem, kar ti je drago in sveto, nikar tako silno ne sramoti mene in mojih. Vso našo rodbino pripraviš v nesrečo. Na kolennih te bom prosil odpuščanja za vsa prejšnja razžaljenja, samo odpusti mi!"

"Stoj, Korvin, stoj! Vse prejšnje je že davno pozabljeno. Ali poslušaj: Vsi navzoči, razen slepih, so priče tvoje pregrehe, dokazov torej ne bo manjkalo; če boš torej kdaj govoril o tem shodu ali koga tukaj pričujočih nadlegoval zato, vedi, da te lahko tožimo pred tvojim lastnim očetom! Razumeš?"

"Razumem, razumem," reče s prosečim glasom, "dokler bom živ, ne bom povedal živi duši, da sem bil na tem strašnem kraju. Prisegam ti pri bogov . . ."

"Tiho, tiho! Takih priseg ne potrebujemo. Le pojdi z menoj!" Navzočim pa reče: "Tega človeka jaz poznam. Le po pomoti je zašel semkaj." Že ga pelje na ulico. "Korvin, nikar ne pozabi, kar si obljubil!" so bile zadnje besede Pankracijeve.

Fulvij je poskusil svojo srečo pri sprednjih vratih. Našel jih je po rimski šegi odprta. In zares bi nihče ne bil ob taki uri pričakoval kakega tujca. Namesto vratarja je našel mlado kmečko deklico, kakih dvanajst ali trinajst let staro. "Nikogar ni blizu," si misli, "naj jo malo izprašujem, da vidim, če je opravičen moj sum."

(Dalje prihodnjič.)

**Vsak dan in na vsak način prihranite
denar, če kupujete pri**

TRIKRYL'S DEPT. STORE

2110-14 Cermak Road, Chicago, Ill.

Dobra trgovina v prijazni okolici.

Shranite naše "STAMPS". Z njimi si prihranite
denar pri vsakem nakupu.

NAŠ STRIČEK

Dragi Striček:—

Vas in vse čitatelje našega kotička prav lepo pozdravljam. Danes imam sporočiti žalostno vest. Dne 10. febr. so zaprli svoje oči in šli k Bogu preljubljena in spoštovana Kužnikova mama. Imeli so lep in veličasten pogreb. Bil je največji v našem Newburgu. Zbrali so se v cerkvi gg. duhovniki, društva, prijatelji in farani. To kaže, da smo vsi imeli Kužnikovo mamo radi. Me članice Ave Maria kluba izrekamo iskreno sožalje članicam Mimiki in Albini Kužnikovi za izgubo predobre mame. Njej pa daj Bog večni mir in pokoj.

Drugih novic za sedaj nimam, upam pa, da se bom kmalu spet oglasil, pa z bolj veselimi novicami. Vam, dragi Striček, in vsem koticarjem pa želim veselo Alelujo. Vikica iz Newburga.

Dragi Striček:—

Najprvo Vas lepo pozdravim. Jaz in Rudy rada bereva Stričkov kotichek. Prav težko bereva. Pa bere se že še, ampak piše se težko. Tu sem zelo počasna. To zimo smo pa tudi v Californiji videli sneg. Prav veseli smo bili. Ko smo se pa enkrat okoli obrnili, ga že ni bilo več. Zdaj bo pa kmalu Velika noč. Vsem dopisovalcem želim veselo Alelujo. Josephine Skubic, Fontana, Calif.

Draga Francka:—

To pismo pišem samo tebi, ki Ti je ime Francka Zupančič in živiš v Morgantownu, Ind. Vesel sem bil, ko sem videl, da si mi poslala lepo pesem: Tebe, Marija, želim počastiti. Lepo si jo napisala in s tem pokazala, da se rada vadiš v slovenskem pisanju. Le še večkrat kaj piši iz kake knjige, da se boš privadila slovenskemu pravopisu. Pa tudi kaj drugega mi še piši, da bom lahko dejal Tvoje pismo kmalu zopet v naš kotichek. Lep pozdrav Tebi in vsem Tvojim. Tvoj Striček.

Dragi Striček:—

Tudi jaz bi rada napisala par besed. Jaz sem že bila enkrat pri vas v Lemontu. Zdaj bi rada še enkrat prišla tja. Ko sem bila tam, sem svoj klobuk zgubila tam na vašem hribčku. Tako sem prišla nazaj v Sheboygan brez klobuka. Končam svoje slabo pisanje in vse lepo pozdravljam. Josephine Markelj, Sheboygan, Wis.

Dragi Striček:—

Jaz sem slovenska deklica. Hodim v šolo sv. Cirila in Metoda v sedmi razred. V šoli bomo imeli misijonsko društvo. Za pristop mora vsak član ali članica plačati 100 znamk. In vsak teden moramo plačati po 10 znamk, da smemo ostati v tem društvu. Sejo imamo vsak teden v

sredo. Ta naš klub bo nabiral te znamke za misijone. Vsak član mora tudi moliti za misijone vsak dan. Drugič bom še kaj več napisala. Pozdravlja Vaša

Violet Frank, Sheboygan, Wis.

Dragi Striček:—

Jaz sem v sedmem razredu. Grem v šolo sv. Cirila in Metoda. Druge deklice iz naše šole in tudi jaz smo pele za C.Y.O. program. Mi smo peli tri slovenske pesmi in igrali tisto: Ti pa jaz pa židana marela. Kako so nas imeli vsi radi in kako so ploskali. Že trikrat smo ponovile to točko za društvo tukaj. Drugič bom še kaj pisala. Pozdravlja Vas, Dori Carek, Sheboygan, Wis.

Dragi Striček:—

Najprej Vas lepo pozdravim in Vam želim ljubo zdravje. Naznanim Vam, da imamo tu v Sheboyganu prijazno zimo. Včasih je tudi mrzlo, ali največ je spomladansko vreme. Snega imamo malo. Samo gladke ledene steze smo dobili. Pa se bodo kmalu vse stopile, če bo vsak dan tako toplo vreme kakor je danes. Pišem tudi, da rada hodim v šolo in se učim. Imamo zelo dobre sestre. Učijo nas slovensko in angleško pisati in brati. Pozdrav. Mary Brgach, Sheboygan, Wis.

Dragi Striček:—

Jaz bi rada povedala, kako težka je bila skušnja. Pa sem vseeno naredila, čeprav bolj slabo. Jaz precej dobro slovensko pišem. Pojem tudi prav lahko po slovensko, posebno tisto: Ti pa jaz pa židana marela. Pa ni treba zameriti, da nisem bolj dobro napisala. Prav lepo Vas pozdravlja, Mary Markelz.

Drage slovenske deklice:—

Tudi jaz vas vse prav lepo pozdravljam. Pa to povem, da nisem nič preveč vesel, ko sem moral samo za deklice to pismo napisati. Dečki so še vedno tako leni, da ni nobeden nič napisal. Morebiti še brati nočejo tega Stričkovega kotička. Kdo ve? Jaz že ne. Ali ve veste, deklice? Oni dan je pisala Vikica iz Newburga posebno pismo za naše dečke, pa menda nobeden ni bral. Če je kdo bral, naj se oglasi.

Pišem tole pismo posebno tistim pridnim deklicam v Sheboyganu. Pa tudi tiste moram vprašati, kje so bile tako dolgo? Morebiti niso hotele poprej pisati, dokler se niso dobro naučile sukati svinčnik po slovensko? Če je to pravi vzrok, no potem vas moram pa še malo pohvaliti. Zdaj pa znate tako kot bi vse bile v Ljubljani doma. Torej smem upati, da boste še velikokrat pisale, pa še druge iz vaše lepe šole. Pa tisto vašo židano marelo mi enkrat pošljite, da bom videl, kakšna je. Saj bi rad prišel sam pogledat, pa tu doli imamo tako mrzlo zimo, da stari Striček ne more nikamor izpod strehe. Torej bom kar doma tičal in na vašo židano marelo čakal. Morebiti jo boste poslale namesto piruhov za Veliko noč? Zdaj pa vsem prav veselo alelujo in vse dobro. Pozdravljene vse.

Vaš Striček.

Dragi otroci v Jolietu:—

V vaši naselbini smo dobili te dni blizu sto novih naročnikov. Zato sedaj pričakuje Striček, da bo prišlo kmalu veliko lepih pisem na njegov naslov od jolietskih otrok. Kaj pravite, otroci, ali se Striček kaj zelo moti? Bog ve, če bo sploh kdo pokazal to pisemce jolietskim otrokom???

JUNIORS' CORNER

THE MAIL BAG

Dear Rev. Father,

Before telling the other Juniors about my visit to the Holy Land of America one year ago, I want to wish all a Happy Easter.

Amid Monastic surroundings, I saw replicas of the sacred places of Palestine, Rome, and other parts of the world. Between the beautiful columns of the Rosary Portico, I, a pilgrim, saw the Monastery Church. Its simple beauty attracts the visitors. The most famous of the shrines is the representation of the Holy Sepulchre, but we find Calvary, the Transfiguration, the Crib of Bethlehem, the Annunciation, Gethsemane, the Ascension, etc., all relived again. From niches and altars, St. Frances, St. Anthony, the Sacred Heart, our Lady, etc., look down with kindly eyes. Then we descended into the Catacombs, so real and dark; and we visited the chapels of Roman martyrs. The gloom and sorrow of Purgatory Chapel made us realize that life is short. Leaving the Church, we saw the Portiuncula Chapel, a replica of Mary's tomb, the Stations of the Cross and the house of the holy Family.

And so we leave Mt. Holy Sepulchre, as it is called, with the blessings of St. Francis.

Sincerely yours in Christ,

William Furlan (Little Falls, N. Y.)

Dear Junior Friend,

It has been quite a while now since I last wrote to you. I haven't sent in any contests either but I have tried working all of them. I think they are a lot of fun. I am sending in the contest for this month.

I spent the holidays at St. Louis with my cousins. I had a nice time. The priest that we have here is going away now. He was here just two years. We are sure going to miss him because he was so good to us. I hope we will get a good priest again, but I think they are all good.

I will close with best wishes to all.

Your friend,

Josephine Ancel (Panama, Ill.)

Dear Rev. Father,

This is my first letter to the A. M. I am twelve years old and in the sixth grade. I go to St. Joseph's School. My Sister's name is Sr. M. Flora. Everyone in our house enjoys reading the A. M. My mother has taken the A. M. for fourteen years. I am entering this month's contest. I am praying that I will win. This is all I have to say now but I will write again.

Your new friend,

Helen Pasich, (Joliet)

Dear Juniors' Friend,

Thanks for congratulating me for winning the January Contest. I was delighted to know that I won the contest. Many, many thanks for the wonderful prize you have sent me. I use it about every day. I am glad to see that the Juniors' Corner is filling up with letters. We have had a lot of snow here in Detroit, but now it is going away. It snowed so hard—we almost had a blizzard. We were allowed to stay home from school because of the weather. Did you have any bad weather? I hope not! Good-by now until I write again,

Yours truly,

Pauline Rosa (Detroit)

J. F. Believe it or not—it took us three days to shovel away the snow. A REAL blizzard—we had!

Dear Junior Friend,

What's the idea of sneaking up on us Newburgh folks while we're sleeping! I'm beginning to get suspicious. I certainly was surprised to receive the card that day. Well, anyway, thanks for it! I enjoy getting mail, if it's just a tiny note.

Yes, I would like to correspond with some other Junior Friends. Just in case the age is wanted; in just two and a half months, I'll be sweet sixteen.

How nice the snow is! But if it hadn't rained! We hope we'll have some snow here this week. You know, it's fun sleigh-riding. But it isn't fun getting hit with a snow ball or having your face washed. (Ask Vickie Hocevar how it feels to have one's face washed with snow). (J. F. Some dirty work going on in Newburgh! I'll have to come down and investigate. Poor Vickie!)

The first semester is already over and the worries for the new semester have started. (That Ceasar in the Latin lessons!)

I think that's enough for one night. So I'll be saying good-nite to all the Juniors from

Josephine Lekan. (Cleveland)

Dear Junior Friend,

This is the first time I am writing to the A. M. I like to read it every month. I am eleven years old and in the sixth grade. My teacher's name is Sister M. Turibia. I go to St. Vitus School and like it very much. I haven't much to write so I'll add a few jokes. (Hurray!)

If my rooster laid an egg in your yard, whose egg would it be? Ans.: Nobody's, because roosters don't lay eggs!

What lock can't a burglar pick? Ans.: A lock of hair.

Your friend,

Anna Skrabic (Cleveland)

Dear Juniors' Friend,

Before I write a few lines, I will tell about myself. I am in the fourth grade and am nine years old. I am a new friend. I will tell you a story. And the story is called

Dear Father,

This is the first time I am writing to the A. M. I go to St. Joseph's School. I am in the seventh grade and am thirteen years old. We have a very nice teacher. Her name is Sr. M. Ruperta. She comes from one of the convents of Milwaukee. But, it's too bad we haven't any Slovenian School here in Aurora. There are only fifteen Slovenian children in St. Joseph's School. There are about three-hundred children in school.

This is the first time I have entered a contest. So I'll just have to try my luck. I'll have to close now but first I must tell you I enjoy reading the Juniors' Corner more than any magazine or newspaper. I think it is very interesting.

Enclosed is the contest I wish to enter. Now I'll say, Good-bye.

Your new friend,

Josephine Krantz (Aurora, Ill.)

Dear Juniors' Friend,

I happened to come across the A. M. the other day and since I enjoyed it so much, I decided to write and tell you so. It is very interesting. Keep up the good work!

This is the first time I'm writing to you, so I believe an introduction is necessary. My name is Rose Cimperman and I came from that good little city of Ohio: Euclid. I left home in August, 1938 to enter the Convent of Mt. Assisi, Lemont, Ill. Through the grace of God I came here, to become a Sister. I like it here, at the Convent very much.

Since the New Year has begun, I believe we should make it much better than the last one by receiving the Sacraments more frequently, helping others in different ways and last but not least, being kind to those who hurt us. In conclusion, I wish you all the happiness the New Year can bring. I hope to write to you again.

Yours respectfully,

Rose Cimperman (Mt. Assisi)

Dear Juniors' Friend,

I am so sorry that I haven't written to you before. Please forgive me. I did receive your prize and I never was so happy as I was when I opened the package and found that it contained a missal. I have taken it to church every Sunday.

I do want to keep writing to the Junior Corner and to you Father. I would like to hear from you at least once a week. Perhaps I can win another prize by entering the next contest. If I did, I hope it will be a nice rosary. I need one very much.

Father, the reason I didn't write and thank you for my lovely missal is, because my regents examinations are on. I am taking three regents which are: English IV., French II, and History C. You see, I am in the fourth year of high school. Please pray for me. If I pass all my regents I promised to have a mass of publi-

cation said. Do you say such Masses, Father? If you do, please let me know and I will let you say it for me.

I plan to enter for training when I finish school. This being my last year. Do you know of any nice hospital that you think I would like? If you do please let me know.

Another thing I want to ask you Father is this: Is my missal blessed? Please let me know, because if it isn't I shall have it blessed. Regents shall soon be over and I will again write to you. In the meantime, I expect a LONG letter from you. Please don't disappoint me.

My mother, who gathers subscriptions for the Ave Maria, sends her love and best wishes. I am at the end of ideas, so again I beg you to forgive me for not answering and telling you that I received my Missal. Write soon! Please!

Very truly yours,

Bertha Petkovsek (Little Falls, N. Y.)

Dear Junior Friend,

I am writing to you again so I won't break my promise. I passed my exams and got pretty good marks. But I will try to do better the next time. I'm enclosing the answers for the February contest. I tried very hard to make my paper look neat. I haven't won any contests yet, but I hope I have some luck this time. I'm also sending in a poem about St. Valentine's Day. I guess I will have to close now saying "Good bye" until next time.

I remain,

Albina Skocaj (Cleveland)

J. F. Albina's poem will be published perhaps in the Almanac).

Dear Juniors' Friend,

This is my first letter to the J. C. I go to St. Stephen's School and am in the 5th grade. My teacher's name is Sr. M. Susanne. I like her very much. She made me take charge of the library books.

I am also an altarboy. I like to serve mass very much. I serve the 9:30 mass every Sunday. It is also the Children's Mass. There is something I must tell you. Our Pastor, Father Alexander is going away. Our New Pastor is Father Bernard. We receive our A. M. copy from our aunt. She gives it to us every month. (Of course we return it).

I have a little sister also. Her name is Angeline. She is in first grade and is six years old. (I, myself am ten years old). I must close now. I'll write more some other time.

Your new friend,

Wm. Čemažar (Chicago)

On The Way Home

One day, when I was five years old, I was coming home from practice. I was careless when crossing the street. A car came toward me going 45 miles per hour. I thought I could beat it across the street, so I ran and was bumped off.

When I came home I told my mother in sobs, that I had knocked the car instead of the car bumping me.

Rose Marie Grill (Chicago)

Dear Junior Friend,

Well, I'm back again after a few months of absence. Last month the Juniors' Friend didn't receive many letters; this month he might get too many just to make up. I am sending in the contest for this month. All you Juniors try to send them in so that there will be more answers to judge from.

Hello, Anna Ancel. I am glad to see your letter in the A. M. I hope I see it oftener.

I envy you Juniors that brag about your good sisters at school. I imagine it must be nice to have them every day. I just had them about three weeks and I sure liked it.

Lillian Adamic says that she is learning Slovenian. I hope to see her letter in Striček's Corner soon. (J. F. How about your Slovenian letters Josie?) I will close now with regards to all the Juniors.

Your friend,

Josephine Ancel (Panama, Ill.)

P. S. Enclosed you will find a dollar for the fund for the building of the seminary. (Thank you Josie!)

Dear Juniors' Friend,

I do think it's about time I should be sending in my contest answers for this month. Time sure flies fast. Last month it flew so fast that when I sat down to write my answers I did not realize the date. My mother said it was too late to send in. But I made sure that I'd send these in on time.

A friend,

Angela Marolt (Gilbert, Minn.)

Dear Rev. Father,

Here I am again with a cheery "Hello." I am fine, despite all the snow, hoping that you are well also. Our parish has started the Novena of our Sorrowful Mother. Hundreds and hundreds of people are taking part. Enclosed are my answers to the Contest.

Sincerely yours,

Marie Nasenbeny (Joliet)

P. S. Received your card and was very happy to hear from you. I'm wondering what affair you were to? Was it the K. S. K. J. Banquet? (J.F. Wouldn't you like to know, Marie?)

Dear Juniors' Friend,

Having my girl friend tell me that you would like me to write, I thought I would drop you a line. I certainly enjoy reading the letters, poems and stories that are published in the "Juniors' Corner." Did you guess who I am? (J. F. Easy as pie, Lorie). Yes, I'm Katherine Novak's girl friend. I'll have to close now, hoping God will bless your good work.

Truly yours,

Lorayne Morgando (Virg. Minn.)

Dear Father,

I wish to become a Junior Friend. I am eleven years old and in the sixth grade. I go to SS. Cyril and Methodius School. I have three sisters and three brothers but they are all older than I. I wish you a very Happy Easter.

Your junior friend,

Frank Schuster (Sheboygan)

THE SLAVE AND THE LION

There was once a slave in Rome, who had a very cruel master. This slave's name was Androclus. He was so unhappy that he ran away. He hid in a cave so that his master would not find him.

By and by a lion came into the cave. It was limping and seemed to be in great pain. It stood still and held up its paw. Then the slave saw that a sharp piece of wood was sticking in the lion's paw. Androclus took the animal's paw in his hand and gently pulled out the piece of wood.

Soon after this the slave was caught and taken back to his master. The cruel master of Androclus was so angry with him for running away, that he said he should be thrown to the lions. Many people came to see this dreadful sight. The lion came running toward Androclus. It was the lion from whose paw he had taken the sharp piece of wood. The lion only looked at him. "What does this mean," cried the people! Then Androclus told his story. "He shall no longer be a slave," the people cried. So Androclus was made a free man.

Sent in by **Helen Pasich** (Joliet)

KEEPING LENT

I'm just a little girl, I know,
But now that Lent is here,
I'll try to make these forty days
The best of all the year.

I do not have to keep the fast
Like older folks, 'tis true;
But there are many little things
A girl like me can do.

I'll study harder than ever before,
And never miss a class;
And every morning I can go,
To church for early Mass.

Or I can keep away from cakes
And candy every day;
Or say some extra prayers instead—
Of going out to play.

What ever I decide to do
I'll keep up all through Lent:
So that I'll be much better when
These forty days are spent.

Leona Koshir (Mellen, Wis.)

Dear Father,

I am writing now for the second time to the J. C. I hope you won't think I have forgotten to write to you again. I am always so busy, going sliding, or skiing which are my favorite sports.

I have another new teacher. Her name is Miss Bertha Wiman. We have eleven more pupils in our room now. I am enclosing with my letter, a poem about Lent. I think you will like it.

So long 'till next time,

Leona Koshir (Mellen, Wis.)

THE APOSTLE OF THE CHIPPEWAS

Chapter III.

The Zealous Curate.

After continuing his studies for another year, young Father Baraga was sent to St. Martin's parish, in Upper Carniola, as an assistant priest. From the very beginning of his labors as curate, his zeal and ability were rewarded by a better attendance at Church services and in the receiving of the Sacraments. He worked so hard that his sister warned him not to injure his health.

Here he began to harden himself for the hardships that awaited him. He chastened his body by fasting and by sleeping on boards covered with a little straw. Often his meals were only bread and water; meat he ate very little and he never drank wine, beer or alcohol.

In the confessional he was very kind. Because of that people liked to make their confession to him. His sermons attracted large crowds of people. He had a rich, low voice that convinced the people and stirred the hearts of the most hardened sinners.

The parishioners loved and respected Father Baraga for his many acts of kindness and charity. He'd give his shoes to a poor, barefoot traveler whom he met while on an errand of mercy; he sheltered and nursed back to health a stranger whom he had found lying, sick and helpless, beside the road. People already then, thought of him as a saint.

In Father Baraga's time Jansenism or Josephinism, a heresy which the people believed, kept the people from going to Communion, joining Sodalities or going on pilgrimages. Father Baraga fought against this error and filled the church with pious people. However, some hated him because of this and he had to leave the parish. All in all, he spent four years at St. Martin's before going to a parish in Metlika.

This parish was very poor spiritually. But soon he had the people coming regularly to church. As eagerly as two or three o'clock on Sunday morning the cook would call Father Baraga, saying that people—some from afar off, were waiting at his confessional. He taught those children to read and write whose parents were too poor to send them to school. Soon after he came there, he also got much needed Stations of the Cross. Finally the altar was repaired; new vestments were bought and necessary repairs made on the church. Nearly all improvements were paid for by his sister.

WINNER OF THIS MONTH'S LETTER CONTEST,
DONIELLA POVSIK, SHEBOYGAN, WIS.

Dear Junior Friend,

A few weeks ago we had our examinations. I did not expect high marks, but I did get them. They, i.e. the exams were not very hard.

We have just organized two clubs which are: The Mission Club and Eucharistic Club. I am in both clubs. We had to collect a hundred stamps to be a member of the Mission Club. We are going to send them to the missions. To be a member of the Eucharistic Club we have to go to Holy Communion many times. They are both very nice clubs and I enjoy them very much.

I hope I will be able to write to you again and

tell you more interesting things. I am a pupil in the seventh grade in SS. Cyril and Methodius School.

Yours truly,

Doniella Povsic (Sheboygan)

WINNER OF SYNONYM CONTEST: DOROTHY STEFANIC (CHICAGO).

Dear Juniors,

Another Juniors' Corner just chuckfull of nice letters, poems, jokes and stories. That's a swell way to keep your New Year's Resolutions! And a lot of newcomers too. Welcome everybody! Hope we'll hear from you often.

Hush! You'll wake up the Juniors in Chicago who are taking a beauty nap. And Juniors in other towns are taking more than "forty winks" it seems. Is LaSalle still on the map? I'm just wondering because I didn't hear of a flood or something washing the town away. Boy, it sure hurts! I visit the Juniors in LaSalle, Joliet, Chicago and they don't say boooooo! I guess we need a new Juniors' Friend. Shall we vote on it?

We have a new Pope. Last month the College of Cardinals elected Card. Eugenio Pacelli and he took the name: Pope Pius XII. Did you thank God, Juniors, because of the wonderful election? Don't forget to say a prayer for the New Holy Father, that God may protect him, guide him and give him a long life.

Lent is almost over. Are you still doing your little bit? Read the nice little poem by Leona Koshir of Mellen, Wis. Remember what you said before Lent? Well, don't forget it when the temptation comes to nibble at some candy or sneak away to a show. And don't forget the Stations every week!

Adios,

THE JUNIORS' FRIEND.

P. S. Thank you ever so much, Teachers and pupils of St. Christine's School, Euclid, Ohio! I sure appreciated the little congratulation extended to me in the St. Christine's Flash. Frank—er, Brother Robert is also very grateful for the congratulations. Thank you, again!

Well, Junior Friends, Spring has already come and Easter is not far off. All of you will, beyond a doubt, soon have some Easter eggs. The eggs will have pretty words, pictures or colors painted on. I am going to scramble up the names of some of the nice things you will see painted on your Easter eggs. You simply have to unscramble these names and send your answers in to the Junior's Friend. You may win the prize. To show you how easy it is, I'll do the first one. If you unscramble "sillie" you get something that always reminds you of Easter, "lilies."

1. sillie 2. tibbar 3. liput 4. shick 5. reeng
6. skitnet 7. uleb 8. shen 9. isady.

(Hint. It is either a flower, animal or color).

Dear Juniors' Friend,

This is the first time I am writing to you. I am in the sixth grade in St. Vitus School. Our teacher is Sister M. Manette. I enjoy reading the story very much. I'll tell you more in the next letter. May God bless you, father, and all the Junior Friends.

Your new friend,

Olga Sivic (Cleveland)

PROSIM POJASNILA

IZ UREDNIŠTVA.

Te dni smo prejeli vprašanje, ki je zelo času primer-
no in nas prav veseli, da smo ga prejeli. Z veseljem sku-
šamo po najboljših močeh odgovoriti in dati pojasnilo.
Pripominjamo pa, da je vprašanje precej kočljive vrste in
tudi pojasnilo ne more biti drugačno. Utegne se zgoditi,
da se bo ta ali oni čutil užaljenega, ko bo to bral, in zopet
se utegne zgoditi, da ta ali oni že vedno ne bo zadovoljen.
Enemu se bo pojasnilo zdelo prestrogo, drugemu premilo
in prepovršno. Oboji naj se skušajo zadovoljiti in upo-
števatvi težavno stališče tistih, ki so poglavitni faktorji v
tej zadevi — naših duhovnikov. Vprašanje se glasi:

"Brez zamere, ampak hočem prav odkritosrčno vpra-
šati in prositi pojasnila, da bomo enkrat vendar vedeli, ka-
ko in kaj. Pri nas smo imeli že več cerkvenih pogrebov
takih oseb, ki niso cerkve v življenju ne podpirali, ne do-
sti vanjo hodili. Tudi iz drugih krajev slišimo, da se taki
pogrebi vršijo. Potem moramo pa slišati naprej in na-
prej očitke, da naši duhovniki za denar vse naredo. Prav
te dni se mi je zgodilo, da so se soodniki rajnega, za ka-
terim se je vršil iz naše cerkve pogreb, prav priskutno
smejali in se norčevali iz nas in našega župnika. Kaj mi-
slite o tej zadevi pri listu Ave Maria? Ali smem priča-
kovati, da boste javno odgovorili? Podpis."

Prav lahko pričakujete, da bomo javno odgovorili.
Nimamo ničesar skrivati in prav nič se ne bojimo, da bi
kakega duhovnika s tem odgovorom spravili v zadrego
ali celo v slabo luč. Ta odgovor piše urednik, ki je sam
župnik, in je imel s to zadevo že dosti prav neljubih ne-
prijetnosti.

Pogosto sem že bil nejevoljen na ljudi, ki pridejo
prosit za cerkven pogreb za človeka, ki ni dosti v cerkev
hodil. Naravnost sem jim povedal, da sem odločno zoper
cerkven pogreb takega človeka. Tedaj pa začno od vseh
strani razlagati položaj, v katerem je rajni živel, dokazu-
jejo na dolgo in široko, kako je bil veren in zvest Cerkvi,
da pa res ni dosti zahajal v cerkev in k zakramentom, je
prav za prav le bolj nesporazum in nesrečne okoliščine,
kot hudobna volja. Vse številno sorodstvo bo vse iz sebe
in se bodo odtujili cerkvi, ako bo pogreb odklonjen . . .
Skušal sem dobiti nekaj faranov na svojo stran, da bi pod-
pirali moje stališče, toda nikogar nisem našel, ki bi bil do-
sti močan, da bi se upal "zameriti". In če sem še dalje
vztrajal pri svojem, so dobili nekaj ljudi ter jih poslali v
škofijo. Škofija me je pozvala na odgovor, toda ker ni-
sem imel prič, ki bi podprli moje stališče, sem navadno
propadel in moral dati cerkven pogreb. "Žalujoči ostali"
so imeli prič na izbiro, za mojo stran si nihče ni upal na-
stopiti kot priča. Kaj hočeš potem? Trdno sem prepri-
čan, da se je tako zgodilo že tudi mnogim drugim mojim
tovarišem. Ko parkrat propadeš in vidiš, da ne moreš ni-
česar doseči, postaneš nujno bolj popustljiv.

Poznal sem duhovnika — je že par let mrtev — ki je
nekaj nedelj zapovrstjo po veliki noči oznanil v cerkvi na
ves glas, da ne bo nihče po katoliško pokopan, kdor ne bo
opravil vsaj velikonočne dolžnosti. In kakšen je bil uspeh?
Po vsej fari so govorili o njegovi — diktaturi . . .

Neredko pridem v stik z ljudmi, ki so — katoličani,
tako vsaj trdijo sami, pa jih ni blizu cerkve. Povprašam,
kako in kaj, pa začno pripovedovati dolgo zgodbo, kako

je tisti in oni duhovnik "surovo" odklonil pogreb nji-
hovemu očetu ali stricu ali sosedu na onem koncu sedme-
ga bloka. Takrat so se mu oči odprle in je spoznal, da
vsa cerkvena reč ni drugega ko politika in fariška prena-
petost. Zato ne hodi v cerkev in tudi noče, da bi bil cer-
kveno pokopan. Bo že sam vse opravil z Bogom in se prav
nič ne boji . . .

Nedavno tega sem prejel od resnega moža v svojem
župnijskem officu takle nauk: Father, ne prestrogo, le
nikar prestrogo. Razumem vaše stališče, toda verjemite,
če se zavoljo vaše strogosti in natančnosti začno civilni
pogrebi v naši naselbini, bo za vse skupj še toliko slabše.
Mislite si, kako se počutijo na primer otroci rajnega, ki
hodijo v cerkev, ako jim očeta pokopljejo kakor — psa..."
(To mi je povedal Italijan, pa Slovenec bi v takih sluča-
jih precej podobno govoril.)

Zdaj se pa duhovnik vsedi in premišljuje, kaj boš na-
redil . . .

Poznal sem duhovnika, ki je za take pogrebe, ki jih
je moral sprejeti, računal poleg svoje takse še precej visok-
ko pristojbino za cerkev. Če je s takim postopanjem
naredil posrečeno potezo, o tem nočem soditi. Vem pa to,
da so njegovi lastni farani močno odobravalji njegovo po-
stopanje, tisti namreč, ki so redno podpirali cerkev, toda
taki, ki so stali z eno nogo ob robu fare, niso imeli dovolj
besed za obsodbo. Trdili so kar naravnost, da je vse sam
spravil in ga dolžili vseh mogočih reči. Istotako so o njem
govorili v sosednjih farah in celo pogrebniški so se zgra-
žali nad njim.

Še polno takih in podobnih primerov bi lahko naštel,
pa naj zadostuje. Morebiti bo že iz tega dovolj jasno na-
šemu vprašalcu, kako kočljivega problema se je lotil. Mo-
rebiti bo dejal: Saj so vendar cerkvene postave in duhov-
nik bi moral biti prvi, ki se naj jih drži . . .

So postave, seveda so. Toda postave se lahko jako
fletno berejo, kadar jih samo študiraš in nimaš opraviti s
tem ali onim dejanskim slučajem. Kdaj in s kakšno opravi-
členostjo se posamezna postava aplicira na konkreten
slučaj, je pa druga reč. Potrebno je nekako razsodišče.
Recimo, da je župnik sam poklican, da razsodi. Poslušal
bo tiste, ki pogreb zahtevajo, poslušal seveda tudi one, ki
so zoper tak pogreb. Če so pa samo taki, ki ga hočejo,
oni, ki so zoper pogreb, se pa šele po pogrebu oglase . . . ?!

Sodite sami, če je krivda na duhovnikih. Če nas bo-
ste obsodili, bomo pač morali obsodbo nositi vsaj na tem
svetu, končno besedo pa prepustiti Bogu. Saj mora du-
hovnik v marsikaterem slučaju tako narediti, ne samo gle-
de pogrebov. Celó v takih slučajih, o katerih se faranom
niti ne sanja ne.

Mislím pa, da je krivde več na drugi strani. Kako to?
Prvič se naši zares verni ljudje premalo potrjujejo,
da bi pomagali duhovnikom spraviti nazaj k cerkvi take
ljudi, ki stoje ob strani, pa vendar niso sovražniki cerkve.
Z drugo besedo — smisla za KATOLIŠKO AKCIJO
manjka.

Drugič je pa preveč polovičarstva med našim ljud-
stvom in še davno ne verujejo naši ljudje v besede Kri-
stusove, da tisti, ki z njim ne zbira, raztresa, da tisti, ki
ni ž njim, je zoper njega . . . Ako bi ta zavest prešla bolj
globoko v meso in kri naših ljudi, bi vedeli vsi "žalujoči
ostali", da človeku, ki je po lastni krivdi umrl brez cerkve
in duhovnika, dosledno pripada tudi pogreb brez cerkve in
duhovnika. Kdor jim more to dopovedati, bo na vsak način
naredil dobro delo, pa magari mora ta pouk priti med lju-
di iz — "Prosvete".

Cenik molitvenikov in sploh devocijonalij:

Slovenski molitveniki:

POT K BOGU	\$1.50
POT K BOGU	\$1.00
POT K BOGU	\$0.75
VEČNA MOLITEV	\$1.50
SLAVA GOSPODU	\$1.50
PRIPRAVA NA SMRT	\$1.50
SVETA URA	\$1.50
SVETA URA	\$1.00
NEBEŠKA TOLAŽBA	\$1.35
NEBEŠKA TOLAŽBA	\$1.00
VEČER ŽIVLJENJA	\$1.25
VEČER ŽIVLJENJA	\$1.00
V SIJAJU VEČNE LUČI	\$1.00
DNEVI V BOGU	\$0.70
DNEVI V BOGU	\$0.35
DRUŽINSKI MOLITVENIK	\$0.40
SKRBI ZA DUŠO	\$1.00 in 1.50
RAJSKI GLASOVI	\$.30 in .75

Ti molitveniki so tiskani vsi z velikimi črkami, kateri so prav priporočljivi za starejše ljudi.

Nadalje imamo še sledeče molitvenike:

SLOVANSKI MOLITVENIK	\$1.00
HOJA ZA KRISTUSOM	\$0.75
LURŠKA MATI BOŽJA	\$0.30
KVIŠKU SRCA	\$1.00
KVIŠKU SRCA	\$0.50

Angleški molitveniki:

THE CATHOLIC GIRL'S GUIDE od \$1.50 do \$5.00	
MY PRAYER BOOK	\$1.50 do \$4.00
THE YOUNG MEN'S GUIDE.....	\$1.50 do \$3.50
THE NEW MISSAL for Every Day, \$2.00 do \$6.00	
THE POCKET MANUAL	50c do \$1.25
AVE MARIA	75c do \$1.75
KEO OF HEAVEN	75c do \$1.50
KEY OF HEAVEN, veliki tisk,.....	75c do \$1.50
THE CATHOLIC BIBLE	\$2.00 do \$1.50
THE COMMUNION PRAYER BOOK, 75c do \$1.50	
THE CHILD'S PRAYER BOOK,	15c do 95c

imamo še razne druge molitvenike, kateri se dobijo v naši zalogi.

2. Nadalje dobite iz naše zaloge vsakovrstne kipe v razni velikosti. Kip Srca Jezusovega, Srca Marijinega, sv. Terezike od Deteta Jezusa, Lurška Mati božja, sv. Ane, sv. Antona, sv. Jožefa itd. Ti kipi so po 12 inčev visoki, 18, 21 in 24 inčev.

3. Imamo tudi rožnivnce različne vrste. Cena od 10c nadalje do \$5.00. V zalogi so tudi rožnivenci, sv. Jožfa, sv. Antona, sedem žalosti M. božje.

4. Pri nas dobite tudi pripravo, kadar pride duhovik bolnika preveded. Cena od \$1.50 naprej.

5. Lahko naročite pri nas tudi stenske križe vsake velikosti. Cena po velikosti in kakovosti.

6. Ako potrebujete kropilnike za blagoslovljeno vodo, in razne male stenske podobe ali svetinjice in podobno se obrnite na nas.

7. Imamo tudi Karmelske škapolirje, tretjeredne škapolirje in pase, kakor tudi Priročnik ali Obrednik Tretjega reda, kateri je ravno pred kratkim izšel.

Ako rabite katero izmed gori navedenih stvari pišite na naslov:

"AVE MARIA" P. O. BOX 608, LEMONT, ILLINOIS.